

TA KOYPE LIA

HARD-CORE

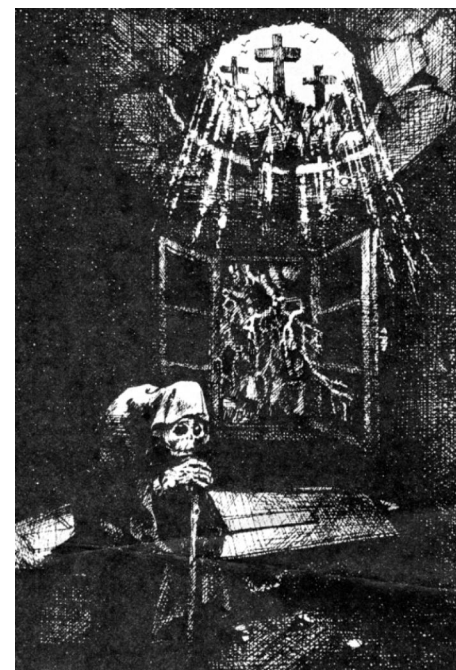
FEEL THE HATE...
YOU GENERATE

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Οι κοινωνικοί αγωνιστές οφείλουν να είναι συνεπείς στα πιστεύω τους και στις διεκδικήσεις τους. Αποδεικνύοντας ότι η θεωρία δεν είναι βιβλίο αλλά βίωμα. Οφείλουν να προσέχουν το λεξιλόγιο και τη συμπεριφορά τους, βάζοντας την φαντασία και την αυτοδιάθεση να αναπληρώσουν τα θεσμικά όρια των σχέσεων μας. Πρέπει να συνειδητοποιήσουν ότι φέρουν την ευθύνη αυτή, της διακίνησης των αντιεξουσιαστικών ιδεών για μια καλύτερη κοινωνία. Οι πράξεις τους πρέπει να φανερώσουν μια διάθεση προς απεξάρτηση από οτιδήποτε αναπαράγει τα χαρακτηριστικά αυτής της καταπιεστικής και ανταγωνιστικής κοινωνίας. Πρέπει να επιδιώξουμε τον αφοπλισμό όλων των αιτιών που επιχειρούν τον εγκλεισμό μας σε ατέρμονα πάθη και μας οδηγούν στον εξευτελισμό και στην απομόνωση. Πρέπει να αντικαταστήσουμε τα υποκατάστατα με τα ζητούμενα. Οι ταχυδρόμοι της ελευθερίας οφείλουν να πραγματώνουν καθημερινά την απεξάρτηση από τα σημερινά δεδομένα, που αποδεικνύουν το νόημα της κυρίαρχης τάξης. Ο θεσμός της σκλαβιάς εκκολάπτεται μέσα στην εσωστρέφεια και τις φοβίες μας και αναπαράγεται μέσα από τις συμπεριφορές και τις συνήθειές μας.

Παρακολουθώντας την ιστορία της ζωής να διαδραματίζεται μπροστά μας, καθ' όλη τη διάρκεια αυτού του ταξιδιού της κοινωνικής αναζήτησης σ' όλα αυτά τα χρόνια, είχαμε χρόνο να επιλέξουμε τον τρόπο σκέψης. Γι' αυτό και η δράση μας πρέπει να είναι η πραγμάτωση και η επαλήθευση ακριβώς αυτών των πιστεύω. Οφείλουμε λοιπόν να καταργήσουμε τις συνήθειες που φανερώνουν την φθορά της ψυχολογικής καταπίεσης και της κοινωνικής στέρσης. Συνήθειες που φανερώνουν τα κατάλοιπα που έχει αφήσει μέσα μας όλο αυτό το χρονικό της ανισότητας.

Αν πιστεύουμε στα παραπάνω τότε πρέπει να σταματήσουμε να είμαστε ενεργητικά συμμετοχοί στην αναπαραγωγή της παρούσας κοινωνικής κατάστασης. Τέλος, οι κοινωνικοί αγωνιστές οφείλουν να είναι ειλικρινείς και να κάνουν την αυτοκριτική τους, όταν είναι απαραίτητο για την ενίσχυση και την βελτίωση του επαναστατικού χαρακτήρα τους.

ΑΠΟΖΗΝΩΣΗ

Χειμώνας '83

Εποχή απομόνωσης και στέρσης. Χρονιά που είχα ξεχάσει ποιοι ήταν οι εχθροί και ποιοι οι φίλοι. Χρονιά γυμνή από συναισθήματα, γεμάτη αλήθειες που σκότωναν. Προσοχή έξω κυβερνάνε οι μπάτσοι και τα ναρκωτικά. Ήτανε τότε που δεν έβγαίνα καθόλου έξω από το σπίτι κελί. Ο φόβος και η απογοήτευση είχαν κυριέψει όλο μου το είναι, ρίχνοντάς με σε βαθιά κατάθλιψη. Οι τιποτένιες σχέσεις και τα ανούσια ενδιαφέροντα με είχαν αηδιάσει σε σημείο πλήρης απομόνωσης από τον έξω κόσμο. Από τον κόσμο τους με τις ψεύτικες αλήθειες. Τους έβλεπα όλους σαν

πτώματα που αρνιόταν να αποδεχτούν την ήττα τους, ζέχνοντας ψέμα και ξερνώντας υποκρισία. Είχα επιλέξει να εξοριστώ μακριά από όλους και όλα αυτά, που προσπαθούσαν να με τραβήξουν στο σάπιο κόσμο τους. Έπρεπε να κρατήσω τις αλήθειες μου μακριά από αυτούς, τους ξένους, που θέλανε να μου τις μολύνουν με τις πρόστυχες σκέψεις τους. Δεν υπήρχε εναλλακτική λύση σ' αυτό το μακάβριο παιχνίδι. Ή το αποδεχόσουνα πλήρως και συμμετείχες ενεργά χωρίς αναστολές ή το απέρριπτες και αποτραβιόσουνα στη φωλιά σου, παρέα με τις σκέψεις και τα ανικανοποίητα αισθήματα. Μοναδικό παράθυρο σ' αυτό το σκοτάδι ήταν οι φίλοι της εποχής εκείνης, που είχαν επιλέξει να κάνουν το σπίτι μου στέκι τους. Επιχειρώντας να μου φέρουν τα νέα του έξω κόσμου, σε μια προσπάθεια να δελεάσουν έτσι την μοναξιά μου, τα οποία νέα όμως απέρριπτα περήφανα, χρησιμοποιώντας τα για να δικαιολογήσω την αποχή μου. Όσες φορές επιχειρήσα να βγω έξω, η έξοδος μου συνοδευόταν από ένα σφίξιμο στο στομάχι, που στη συνέχεια μετατρέποταν σε αναούλα και προξενούσε τα ανάλογα χαρακτηριστικά στην έκφραση του προσώπου μου. Η αντικοινωνικότητα μου είχε φτάσει στα όρια του μίσους και τις τρέλας.

Προσοχή έξω κυβερνάνε ο τρόμος και η παράνοια.

Η αηδία για την οριοθετημένη, καθημερινή διαβίωση με είχε οδηγήσει στο να κοιμάμαι αργά το πρωί και να ξυπνάω αργά το απόγευμα. Οι λέξεις χαρά, ελπίδα και διάθεση είχαν εκτελεστεί μπροστά στα μάτια μου και στο λεξιλόγιό μου δεν υπήρχαν αντικαταστάτριές τους. Κάθε μέρα αισθανόμουνα πιο βαρύν και πιο γέρος από την προηγούμενη. Μόνο τα βαθιά μεσάνυχτα

αισθανόμουν αληθινός άνθρωπος και χλεύαζα τις αποστάσεις που δημιουργούσε η αποξένωσή μου.

Τα βράδια του χειμώνα είναι ατελείωτα και οι μέρες μικρές. Έτσι έχεις όλο τον χρόνο δικό σου για να σκεφτείς, να αναλύσεις να συνειδητοποιήσεις και να απορρίψεις. Ώρες ολόκληρες αντιμέτωπος με τις σκέψεις, που έπειτα από πολύμηνο εγκλεισμό ψάχνουν για σημάδια από το γύρω περιβάλλον, που ταΐζει με εικόνες και ήχους. Όταν κολυμπάς μέσα στην μοναξιά, ασήμαντα πράγματα που απαιτούν ελάχιστη προσοχή, αποκτούν σημασία και δίνουν νόημα.

Τέτοιες ώρες συνειδητοποιείς ότι η ακουστική των αντικειμένων μέσα στο έρημο σπίτι είναι ένα είδος παρέας, που φέρει προσωπική άποψη για την μουσική υπόκρουση.

Η βρύση που στάζει μονολογώντας την άποψη της περί της βαρύτητας, με μια αστείρευτη επιμονή να γεμίζει την κούπα, ακόμα και όταν αυτή δε θέλει άλλο. Το καζανάκι της τουαλέτας που αγκομαχά να μαζέψει το νερό που του αντιστοιχεί, το τρίξιμο των τζαμιών και των σανιδιών του πατώματος απ' την αλλαγή της θερμοκρασίας, ο υπόκωφος ήχος του ασανσέρ που ακούγεται στις 3 τα ξημερώματα, αποδεικνύοντας ότι δεν είσαι ο μόνος κάτοικος αυτής της πολυκατοικίας και αυτό σου προξενεί διφορούμενα συναισθήματα.

Οι περισσότεροι θόρυβοι τέτοιες ώρες βρίσκονται

στη κουζίνα στη τουαλέτα και τον φωταγωγό και είναι τα αγαπημένα μέρη προς αναζήτηση παρέας των εθελοντικά εγκλειστών. Τις μεταμεσονύχτιες ώρες παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία ήχων, τους οποίους για να ακούσεις πρέπει πρώτα να νοιώσεις το περιβάλλον του συγκεκριμένου χώρου. Δυστυχώς εγώ είχα ανοιχτό πόλεμο με τις κατσαρίδες, οι οποίες για ορισμένους αποτελούν την τρυφερή παρέα του ξενύχτη.

Είχα μετατρέψει τα εφηβικά χρόνια της αναζήτησης σε έναν ζωντανό εφιάλτη απόγνωσης και απαισιοδοξίας. Απορρίπτοντας οποιοδήποτε επιχείρημα λογικής προσπαθούσε να ξυπνήσει τη διάθεσή μου για συμμετοχή. Βίωνα με τον δικό μου τρόπο αντίληψης αυτές τις ατελείωτες μέρες μοναξιάς.

Τέτοιες νεκρές ώρες είναι που εξαρτιέσαι από ένα δίσκο και ένα μπουκάλι αλκοόλ. Νομίζεις ότι όλο το νόημα βρίσκεται ανάμεσα σε σασ τους τρεις και δε χρειάζεται τίποτε άλλο. Έρχεται όμως η καταραμένη στιγμή που ο δίσκος τελειώνει, το μπουκάλι στερεύει και η άσβεστη δίψα παραμένει. Και τότε αισθάνεσαι τόσο προδομένος και τόσο μόνος, και όλο αυτό το αίσθημα της ψευτοαυτάρκειας να γκρεμίζεται, αφήνοντας στη θέση του ένα τεράστιο κενό.

Τέτοιες νεκρές ώρες συνειδητοποιείς, ότι οι εικόνες που περιβάλουν την μοναξιά σου, έχουν πολλές ιστορίες να σου πουν.

Όπως η παλιά ασπρόμαυρη φωτογραφία μέσα στην κορνίζα, που έχει παγώσει το χρόνο σε κείνη τη μαγική στιγμή. Σε αντίθεση με το ρολόι που συνυπάρχει ειρηνικά ακριβώς δίπλα της και γυρνάει ακούραστα τους δείκτες του, τρέχοντας το χρόνο αμείλικτα, καθορίζοντας έτσι και την ηλικία της φωτογραφίας.

Όπως σε κείνες τις έρημες πλατείες, με τις υπέροχες γυμνές γυναίκες να επιδεικνύουν άφοβα την ομορφιά τους στους περαστικούς, αγνοώντας οι ίδιες το πόσα χρόνια περιμένουν έτσι εκεί μαρμαρωμένες το άγνωστο. Αυτή η σιωπηλή μοναξιά των αγαλμάτων είναι που χαρακτηρίζει την επανάληψη του χρόνου.

Ο χρόνος είναι που σηματοδοτεί την μοναξιά, που σε κάνει να αισθάνεσαι ένα σιωπηλό τίποτα. Και όσο περισσότερο παρατείνεται αυτή η σιγή γύρω σου, τόσο

μεγαλώνει και αυτή η αίσθηση της απομόνωσης. Αισθάνεσαι τα παγωμένα κίτρινα γαμψά νύχια της στέρησης να αγκαλιάζουν το κορμί σου για να το ξεσκίσουν. Τότε αρχίζεις να μπερδεύεις στο μυαλό σου την αλήθεια του ύπνου με τον εφιάλτη του ξύπνιου και στο τέλος σε κάνει να νιώθεις ένα τέρας, που θέλει να κατασπαράξει τον ίδιο του τον εαυτό.

Ο τρόμος ξεκινάει όταν συνειδητοποιήσεις ότι είσαι

πραγματικά μόνος, εκτεθειμένος και ανυπεράσπιστος. Όταν αισθάνεσαι πραγματικά αδύναμος να αντεπεξέλθεις στο κάλεσμα της άμυνας σου, που υστερικά σε φωνάζει να ξυπνήσεις. Είναι τότε που η καταδίκη σου από το κατεστημένο μυρίζει αλλοτρίωση και θάνατο.

Στη χώρα των λεπρών κυριαρχεί η αποδοχή της καταραμένης μοίρας, που θέλει όλους τους λεπρούς να ζουν σ' αυτή την κατάσταση εκεί μέχρι το τέλος υπομένοντας νωχελικά το μαρτύριο της ισόβιας εξορίας. Στα χρόνια της πανούκλας η απομόνωση ήταν η μόνη αποτελεσματική άμυνα που μπορούσες να προβάλεις ενάντια σ' αυτή την ισοπεδωτική και αήττητη αρρώστια, που μαστίζε τον πλανήτη και σκότωνε τους ανθρώπους έξω στο δρόμο. Η δυσωδία της σαπίλας και του θανάτου σ' έκαναν να σφραγίσεις τα πατζούρια σου, να αμπαρώσεις την πόρτα σου και να μην ανοίγεις σε κανέναν. Ζούσες μόνος με τις ελπίδες σου πιστεύοντας ότι όλα είναι μια κρίση του σαββατοκύριακου που θα έχει περάσει μέχρι την Δευτέρα. Το θέμα είναι ποια Δευτέρα; Και συ μετρούσες Δευτέρες προσπαθώντας να κρατήσεις την ψυχραιμία σου για να μη σε βρει η παράνοια πριν την πανούκλα. Προσοχή έξω κυβερνάνε η φρίκη και ο θάνατος.

Τρία χρόνια κράτησε αυτή η ιστορία του εγκλεισμού στο σπίτι. Με κάποιες σύντομες απόπειρες ανακωχής ανάμεσα, για την επανεξέταση των όρων της επανένταξης. Στο τέλος δεν ξέρω αν τα κατάφερα ακριβώς. Κατάλαβα όμως ένα πράγμα. Οι άνθρωποι έχουν μεγάλη αντοχή, αλλά δεν το γνωρίζουν, γι' αυτό και ταλαιπωρούνται τόσο.

Η επιμονή της βρύσης να γεμίσει με τις σταγόνες της την κούπα
είναι ίδια με τα δευτερόλεπτα που αιμορραγούνε την ζωή μου
άραγε ποιο θα γεμίσει πρώτο;
Η κούπα η υπομονή μου ή η ζωή μου;

Πωλείται κατάθλιψη

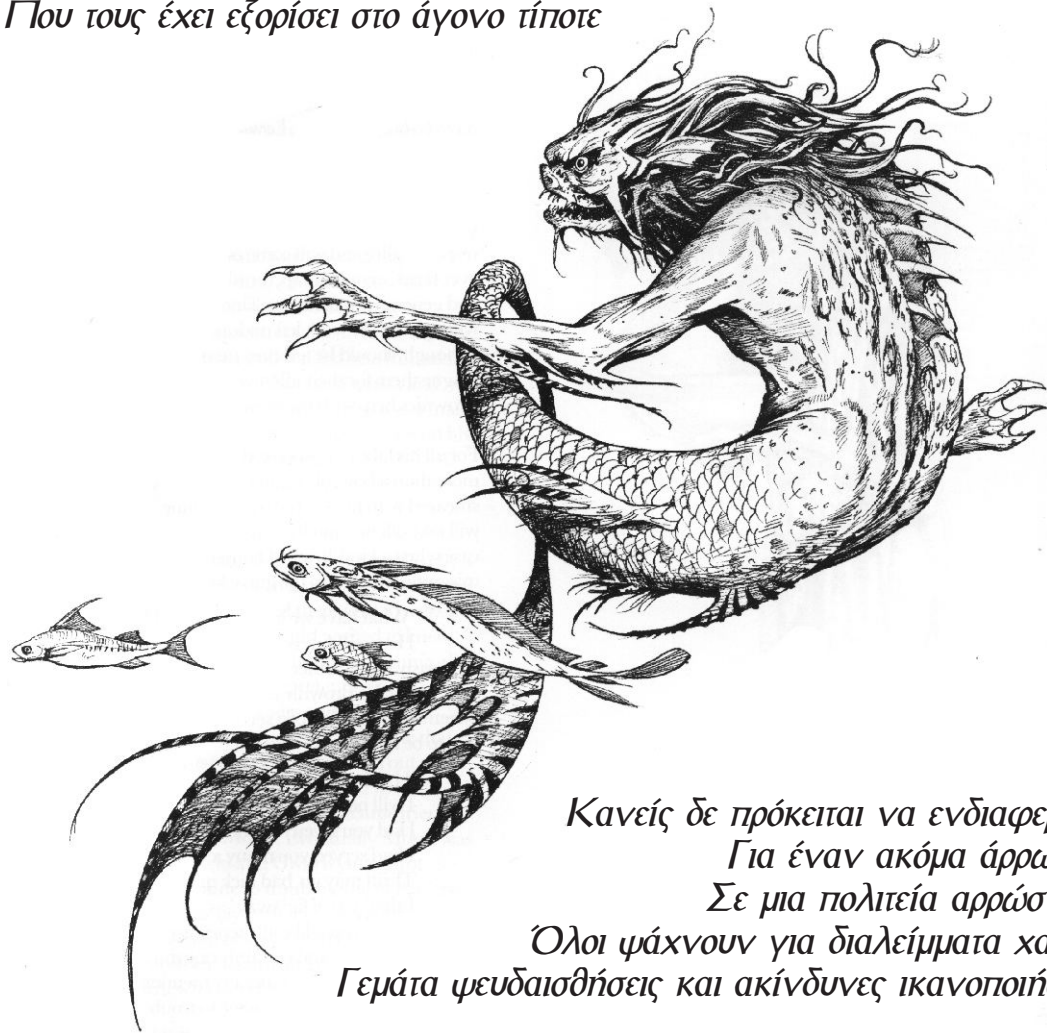
Μεταχειρισμένη σε καλή κατάσταση

Οι ενδιαφερόμενοι πρέπει να εκτελούν ποινή

Χρόνια καταδίκης, απομόνωσης και θλίψης

Από μια άγνωστη κατάρρα

Που τους έχει εξορίσει στο άγονο τίποτε

Κανείς δε πρόκειται να ενδιαφερθεί
Για έναν ακόμα άρρωστο
Σε μια πολιτεία αρρώστων
Όλοι φάχνουν για διαλείμματα χαράς
Γεμάτα ψευδαισθήσεις και ακίνδυνες ικανοποιήσεις

Και όσο τα θαμπά παιδικά χρόνια
Κουβαλούν μαζί τους την μοναξιά
Τόσο η διάθεση για ανάρρωση αφοπλίζεται

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ

ΑΓΡΙΑ ΓΟΥΣΤΑ

Οι τελευταίες μέρες διαβίωσης στη γκρίζα μητρόπολη κυλούσαν γνώριμα πένθιμα και μοναχικά. Η μπόχα της αποσύνθεσης συνοδευόταν από ένστολους οπλισμένους ανθρωποφύλακες, που ρύθμιζαν τη δόση της απελπισίας και σερβίρανε λιτές δόσεις καθημερινού αδιεξόδου. Δηλαδή όλα κυλούσαν ήσυχα και στους γνώριμους ρυθμούς.

Το αγόρι είχε απογοητευτεί από το άδοξο τέλος των τελευταίων βραδινών περιηγήσεών του και αποφάσισε αυτό το βράδυ να κάτσει σπίτι. Το κενό του σιωπηλού δωματίου ήρθε να γεμίσει ένα πλήθος αναμνήσεων που ξεχύθηκαν από μέσα του, σαν μικρά παιδιά την ώρα του διαλείμματος. Εικόνες από τα παιδικά του χρόνια πέρασαν μπροστά από τα μάτια του. Τότε που μαζί με την υπόλοιπη συμμορία παίζανε στους δρόμους και τα πάρκα της γειτονιάς. Οι περισσότεροι ήταν στην ίδια κακή οικονομική κατάσταση οπότε είχαν τα ίδια ωράρια και τα ίδια ενδιαφέροντα. Θυμήθηκε τότε, που περνούσαν τα καλοκαίρια με την αγαπημένη τους ενασχόληση. Να πηδάνε από ταρατσα σε ταρατσα αναζητώντας λίγη περιπέτεια πάνω στις άγνωστες πολυκατοικίες, που τους φαινόταν όλες ίδιες μεταξύ τους. Όταν το τετράγωνο που απαρτίζανε οι πολυκατοικίες κοβόταν από τους δρόμους, τότε κατεβαίνανε κάτω να εξερευνηθούν και τους ακάλυπτους που επικοινωνούσαν μεταξύ τους με μυστικά περάσματα γεμάτα υγρασία και σκουπίδια. Πιστοί παρατηρητές σ' αυτά τους τα παιχνίδια οι δεκαοχτούρες και οι γάτες, που ήταν και οι μόνιμοι κάτοικοι αυτών των περιοχών.

Αναγνώρισε ότι οι παιδικοί φίλοι εγκλωβίζουν τα συναισθήματά τους στις σχέσεις της γειτονιάς και τα αποδέχονται σαν μια διαχρονική φιλία. Συνειδητοποίησε ότι το όμορφο με τις αναμνήσεις είναι ότι σε ταξιδεύουν μέσα στο χρόνο.

Συνέχισε το ταξίδι του φτάνοντας στα χρόνια της εφηβείας. Ήταν εκείνη η ηλικία που δε σε ικανοποιούσε το ποδόσφαιρο με τα πληγωμένα γόνατα. Ήταν τότε που η αίσθηση του ανικανοποίητου άρχισε να μεγαλώνει, ζευγαρώνοντας με τη φωτιά που κουβαλούσε μέσα του.

Ήταν τότε που η ανάγκη για μεθύσι από εμπειρίες, χωρίς κάποια συγκεκριμένη αρχή και τέλος, τον οδήγησαν να συμμετέχει σε νεοσύστατες παρέες, με άτομα που προέρχονταν από διαφορετικά σημεία της πόλης, χωρίς να γνωρίζονται καλά μεταξύ τους. Κοινό τους σημείο ήταν η διάθεση αναζήτησης και αντίστασης. Ήταν τότε που ξεκίνησαν οι ιστορίες για άγρια γούστα.

Με αφετηρίες πάρκα και σπίτια οι συμμορίες εφορμούσαν για να κατακτήσουν τα βράδια. Τα βράδια που ήταν ολόκληρα δικά τους, αυτών και των αδέσποτων σκυλιών. Υπήρχαν πολλά άδεια σπίτια για να σου πουν την ιστορία τους, που για κάποιο παράξενο λόγο αισθανόσουν οικειότητα με την κατάστασή τους και λάτρευες το να εισέρχεσαι μέσα τους. Φυσικά πάνω από όλα υπήρχε η διαφορετική αντίληψη για την ιδιοκτησία των περιουσιακών στοιχείων. Η απαλλοτρίωση ήταν η αγαπημένη ενασχόληση των περισσοτέρων, όπως και η εξωτερική ενδυματολογική εμφάνιση, με απαραίτητη προϋπόθεση να είναι αυστηρά προσωπική. Κοινή πεποίθηση όλων, ήταν η δημιουργία μουσικών σχημάτων, ορισμένα από τα οποία ήταν και οι καλύτεροι εκφραστές των συναισθημάτων που καλλιεργούταν στους δρόμους. Ορισμένα από τα συγκροτήματα αυτά με τη διαχρονική τους παρουσία αποτέλεσαν το soundtrack της καθημερινότητας. Όπως οι «εκτός ελέγχου» που η σκηνική τους παρουσία πυροδοτούσε ταυτόχρονα όλα τα παράνομα συναισθήματα των παρευρισκόμενων.

Σα να τελείωνε το φυτίλι της αναμονής και να σήμαινε την έκρηξη του εδώ και τώρα, μιας εξέγερσης που προκαλούσαν οι στίχοι τους, που ήταν και οι φιλοσοφίες αυτού που χαρακτηρίζαμε επιλογή ζωής.

Αυτά τα συναισθήματα δημιουργούσαν έκρυθμες καταστάσεις, οι οποίες αποζητούσαν δαιμονισμένα τη λύτρωσή τους. Λύτρωση που ορισμένες φορές ερχόταν μέσα από τις αυτοκαταστροφικές τάσεις που κουβαλούσαν όλοι τους, κυριευμένοι παράφορα από την ένταση που προκαλούσαν οι απαιτήσεις τους. Οι αχόρταγες αυτές απαιτήσεις ήταν και η καλύτερη δικαιολογία για να γευτούνε προκλήσεις που έκαναν το

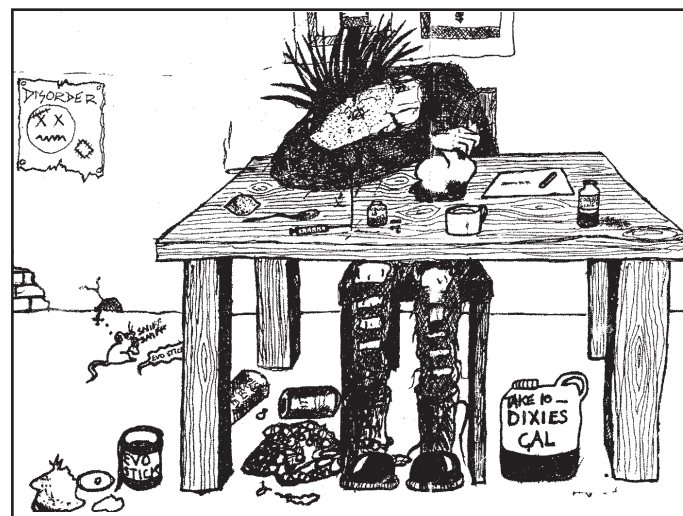
μυαλό να δοκιμάζει την αντοχή του, εξερευνώντας τα όρια μεταξύ πραγματικού και ψεύτικου, εγκαταλείποντας την κουρασμένη συνείδηση αλυσοδεμένη στο βούρκο της καθημερινότητας. Μόνο που όσο ταΐζεις τις αχόρταγες αυτές ορέξεις, τόσο μεγαλώνει και η απόσταση ανάμεσα στο κομμάτι του εαυτού σου που αποζητά την γαλήνη των ψευδαισθήσεων και του αφυπνισμένου εαυτού σου, που παλεύει ενάντια στη μιζέρια και την παρακμή. Δεν μπορείς να δραπτετεύσεις από την φρικτή πραγματικότητα ούτε από την εικόνα του ίδιου σου του εαυτού στην καθημερινή του μορφή.

Τα ναρκωτικά δεν είναι ταξικός πόλεμος, είναι η κοινωνική επανένταξη στον καθημερινό εφιάλη της απάνθρωπης εκμετάλλευσης από την εξουσία του κράτους. Κανένας υγιής άνθρωπος δεν ανέχεται αφέντες να ορίζουν τη ζωή του. Ορισμένοι λοιπόν, ενέδιδαν στην προσφορά των ναρκωτικών που προωθούσαν οι κατασταλτικοί μηχανισμοί που λυμάνονταν τη νεολαία, με απώτερο σκοπό να αποκτήσουν τον έλεγχό της. Φυσικά η ζήτηση σε τέτοιου είδους προσφορές ήταν ασυναγώνιστη και γι αυτό κάθε φορά που η αντιπαράθεση με το κράτος γενικευόταν σε τέτοιο βαθμό που να προξενεί κάποιες αναταραχές στους ρυθμούς της μητρόπολης, οι τιμές των ναρκωτικών έπεφταν σε τέτοιο βαθμό που συναγωνίζονταν αυτές των εμπορικών καταστημάτων σε περίοδο εκπτώσεων. Ήταν φορές που ορισμένα παιδιά καθόταν με τις ώρες έξω από τα φαρμακεία, χαζεύοντας τη βιτρίνα τους νομίζοντας ότι βρίσκονται έξω από ζαχαροπλαστείο. Για ορισμένους είχε γίνει η εμμονή να ψωνίζουν και να γίνονται. Σταδιακά όμως από συνήθεια γινόταν αυτοσκοπός που αντικαθιστούσε οποιοδήποτε άλλο νόημα και διάθεση αναζήτησης. Καταλαμβάνοντας διαδοχικά όλο και μεγαλύτερο μέρος από την προσωπικότητά τους, σε τέτοιο σημείο ώστε άλλα άτομα που δεν είχαν την ίδια εξάρτηση με αυτούς να είναι δύσκολο να κάνουν παρέα μαζί τους.

Όπως τότε που κάποιοι από αυτούς που είχανε ψωνίσει, πείσανε και τους υπόλοιπους να πάνε βόλτα με τις μηχανές έξω από την πόλη, για να συνδυάσουν τα γούστα με το περιβάλλον. Έτσι λοιπόν η παρέα τραβήχτηκε σε κάτι χωράφια έξω από το αεροδρόμιο, με μοναδικό σκοπό να βρουν το ιδανικό μέρος για να σουτάρουν κάποιοι.

Το φλας της επίδρασης έτυχε την κατάλληλη στιγμή ώστε να συνοδευτεί εντελώς συγχρονισμένα με την απογείωση ενός μεγάλου και θορυβώδους αεροπλάνου πάνω από τα κεφάλια τους. Ο ήχος του κέντρισε τα τύμπανά τους και στη συνέχεια διαπέρασε ολόκληρο το κορμί τους, κάνοντάς τους να ανατριχιάσουν. Ήταν η ώρα του δειλινού και το λιγοστό φως που έπεφτε επάνω στα παιδιά τα έκανε να φαίνονται σαν σκοτεινές σιλουέτες. Αυτοί που είχανε σουτάρει είχαν πάθει πλάκα με το όλο σκηνικό. Ενώ αντίθετα αυτοί που ήταν συνειδητά ξενέρωτοι είχαν αρχίσει να βαριούνται καθώς το όλο σκηνικό τους άφηνε εκνευριστικά αδιάφορους.

Μία ακόμα ιστορία με πρεζάκια είχε καταχωρηθεί μόνιμα στο μυαλό του αγοριού. Ήταν εκείνο το χειμώνα που η τότε παρέα άραζε μέσα σε ένα τοστάδικο, που ήταν μέσα σε ένα στενό πάνω από την παραλία. Το στενό αυτό επικοινωνούσε και με άλλα στενά κάθετα ή οριζόντια με αυτό.

Τα στενά αυτά ήταν γεμάτα με μπαρ, κλαμπ, καφέ και σαντουισάδικα. Η περιοχή αυτή ήταν στο κέντρο της πόλης και σε βολικό σημείο για να λειτουργεί ως το στέκι όλων των νέων που είχαν κοινή αντίληψη των κοινωνικών αδιεξόδων εκείνης της εποχής. Στο συγκεκριμένο τσατάδικο μέχρι τότε άραζαν δύο και μόνο παρέες και ορισμένοι περαστικοί πελάτες. Εκείνη την εποχή η κυβέρνηση εφάρμοζε με το κωδικό όνομα «επιχείρηση αρετή» σχέδιο εκκαθάρισης όλων των προβληματικών περιοχών της πόλης με συχνές προσαγωγές και φακελώματα των υπόπτων. Με την αραιώση των ντου (επιχείρηση αρετή) άρχισαν να ξαναεμφανίζονται και τα πρεζάκια και ορισμένοι από αυτούς είχαν επιλέξει για στέκι αυτήν την περίοδο το ίδιο τσατάδικο με τις δυο παρέες.

Ήταν το '90, η χρονιά που είχε εκτελεστεί ο διευθυντής της ψυχιατρικής μονάδας του κορυθαλλού. Όλες τις προηγούμενες βραδιές τα πρεζάκια ήταν σκυθρωπά, μιλούσαν μόνο μεταξύ τους και φαινόταν ότι η παραμονή τους εκεί είχε συγκεκριμένο λόγο και ώρα. Αυτήν τη νύχτα, όλα σ' αυτούς ήταν διαφορετικά. Μπήκανε χαμογελαστοί μέσα μιλώντας δυνατά και με διάφορα αστεία πείραζαν ο ένας τον άλλο. Η έκπληξη ήρθε όταν κάποιος από αυτούς αγόρασαν μπύρες από το μαγαζί και αρχίσανε να τις μοιράζουν στους θαμώνες λέγοντας πως απόψε κερνάνε αυτοί. Μέχρι χτες βέβαια είχαν ταραξει τους θαμώνες στην τράκα, αλλά δεν ήταν αυτός ο λόγος για τον οποίο κερνούσαν απόψε. Από τις συζητήσεις που είχαν μεταξύ τους καταλάβαινες πως είχε συμβεί κάτι που τους έκανε να χαίρονται ιδιαίτερα. Τα περισσότερα παιδιά από την παρέα, είχαν ακούσει για το χτύπημα και ήδη σχολιάζανε το γεγονός, αλλά χρειάστηκε και η ενημέρωση από την πλευρά τους για να συνδυαστούν τα γεγονότα. Τα πρεζάκια κερνούσαν μπύρες για να γιορτάσουν τη βίαιη εκτέλεση του βασανιστή τους. Από τα πηγαδάκια που γίνανε εκεί μέσα, μαθεύτηκε ότι κάποιος από αυτούς είχαν περάσει τις πύλες του κολαστηρίου που διοικούσε το «θύμα», χαρακτηρίζοντας τις συνθήκες κράτησής τους ως τις πιο εφιαλτικές που είχαν ζήσει. Κάποιοι από τους τότε κρατούμενους ήταν σε απλή περίοδο απεξάρτησης όταν είχαν διατάξει τον εγκλεισμό τους εκεί μέσα. Από τα πολλά κοκτέιλ που τους χορηγούσαν κατόπιν εντολής του διευθυντή, είχαν στραβώσει τα άκρα τους και είχαν χάσει τα λογικά τους. Στη θέα και μόνο του διευθυντή, όταν αυτός έμπαινε για επιθεώρηση στους θαλάμους, την απόλυτα πειθαρχημένη σιγή έσπαγαν οι θρήνοι και το κλάμα ορισμένων. Όσοι είχαν λεφτά γλιτώνανε τα βασανιστήρια τα οποία είχε ανάγκη σε μια μορφή οικονομικού εκβιασμού. Αρκετοί από τους εμπόρους είχαν αποφυλακιστεί σε σύντομο διάστημα και φτωχά παιδιά για μικροποσότητες σάπιζαν εκεί μέσα. Όλα αυτά βέβαια σύμφωνα με τις διηγήσεις των ανθρώπων που ισχυρίζονταν ότι τα είχαν γνωρίσει από κοντά αυτά. Η διήγησή τους έφερνε κάτι από τρόμο και οδύνη, όση ώρα αναφέρονταν στον εγκλεισμό τους εκεί μέσα που αυτόματα μετατρέπονταν σε βαθιά ικανοποίηση που έπαιρνε η έκφρασή τους όταν αναφέρονταν στο θάνατό του. Αιτιολογώντας έτσι με αυτόν τον τρόπο τα συναισθήματα που τους

οδήγησαν να κάνουν το αυθό-ρητο αυτό πάρτι.

Το αγόρι τσούγκρισε το κέρασμα με τους υπόλοιπους και άφησε τον αφρό να του χαϊδέψει τα χείλια. Γύρισε το κεφάλι του προς το θολό τζάμι του παράθυρου του τσατάδικου, ψάχνοντας να βρει το καρφωμένο ρολόι του απέναντι γκαράζ που κυλούσε τους δείκτες του προστατευόμενο από τα ψηλά κάγκελα που έφραζαν την είσοδο.

Η ανάμνηση απελευθερώθηκε από το χρέος της και παραχώρησε έτσι την σκυτάλη στην επόμενη, που κι αυτή με τη σειρά της ξεδίπλωσε την ιστορία της.

Οι περισσότεροι από την παρέα του ζούσαν τη νύχτα, σαν τους δράκουλες. Οι πρωινές ώρες εκτός από ελάχιστες φορές ήταν ώρες ανακωχής και αυτοσυντήρησης. Οι ενδιαμέσες ώρες χρησίμευαν στο να καταφέρουν να φτιάξουν διάθεση, έτσι ώστε να καταφέρουν να αντεπεξέλθουν στις βραδινές απαιτήσεις.

Αρκετές ήταν οι φορές που προσφέρονταν αυτοβούλως τα σπίτια που θα μπορούσαν να τους χωρέσουν όλους. Ορισμένα από αυτά σε παλιές πολυκατοικίες, χωρίς ασανσέρ, χωρίς γειτόνους, με σκοτεινούς διαδρόμους και μέσα ψηλοτάβανα, με ευρύχωρα και ταιπωρημένα δωμάτια, με μεγάλα μπαλκόνια και παμπάλαιες τουαλέτες. Με ξεχασμένα ελάχιστα ενοίκια και με λιγοστά έπιπλα, αισθανόσασταν μια όμορφη κατάθλιψη όταν περνούσαν την ώρα σου μέσα τους, σα να ανταλλάσσετε αισθήματα παρακμής. Κοινή επιθυμία όλων σε αυτές τις μαζώσεις ήταν να φτιάξουν την ιδανική ατμόσφαιρα για πρόκληση της ευτυχίας. Της ευτυχίας που είχε απολεσθεί από ανάμεσά τους και μόνο κατόπιν οργανωμένου σχεδίου τη συναντούσαν.

Της ευτυχίας, που ο καθένας την ερμηνεύει και την αποζητά με διαφορετικό τρόπο, μέσα από τα διαλείμματα της καθημερινής μιζέριας που μοιάζει με πόλεμο αξιών, στον οποίο ότι προλαβαίνει σώζει ο καθένας. Όσες φορές κι αν προσπαθήσανε να επιβάλλουν την ευτυχία σε αυτές τις αυθόρητες μαζώσεις, τα πρωινά τους έβρισκαν πάντα μόνους και ηττημένους, να μετράνε τις πληγές τους που φάνταζαν πιο έντονες από πριν. Πόσες αλήθειες προδόθηκαν, πόσες φιλίες κομματιάστηκαν, πόσες σχέσεις δημιουργήθηκαν και πόσοι έρωτες γεννήθηκαν σε αυτήν την ύστατη προσπάθεια προς αναζήτηση της ευτυχίας.

Ορισμένες φορές καθόταν όλοι σε ένα δωμάτιο κυκλικά, με κλειστά τα φώτα και αναμμένα κεριά, ακούγοντας τη μουσική που είχαν επιλέξει, προσπαθώντας ο καθένας να ντοπάρει το μυαλό του με τον τρόπο του. Άλλες φορές με όλα τα φώτα αναμμένα, να έχουν καταλάβει όλα τα δωμάτια φωνάζοντας και γελώντας, προσπαθώντας να νικήσουν την ένταση της μουσικής, με ιαχές θριάμβου που μπερδεύονταν με τον κορεσμό του αλκοόλ που έρεε άφθονο σε όλα αυτά τα πάρτι.

Φωνές που κατάφερναν αποσπασματικά να ακουστούν στα ενδιάμεσα κενά των τραγουδιών, παραπλανώντας για το νόημα της πρότασης μια και οι λέξεις δεν κατάφεραν να ακουστούν όλες το ίδιο. Ενώ αντίθετα άλλες

φορές η μουσική προσπαθούσε να καλύψει το αποτέλεσμα των απελπισμένων ερωτικών ορέξεων που αποζητούσαν οι περισσότεροι εκεί μέσα. Οι ερωτικές αυτές περιπτώξεις γινόταν άλλοτε με ανοιγμένες πόρτες και απαρτίζονταν από δύο ή τρία άτομα που εκμεταλλεύονταν τη διάθεση της παρούσας κατάστασης και άλλοτε από τα κλασικά ζευγάρια που κλεινόταν στα ενδότερα του σπιτιού. Όταν κοντά στο ξημέρωμα όλοι οι εναπομείναντες στο πάρτι που ήταν ζύπνιοι, ήταν απασχολημένοι με τον-την σύντροφό τους, δεν βρισκόταν διαθέσιμος άνθρωπος για να επιλέξει μουσική υπόκρουση. Τότε τα ερωτικά βογκητά ήταν που κυριαρχούσαν στα δωμάτια του σπιτιού, αντικαθιστώντας έτσι την απουσία της μουσικής και γεμίζοντας το σπίτι με την έντονη μυρωδιά του σπέρματος. Συνθέτοντας έτσι ένα ξεδιάντροπο παιχνίδι που κρατούσε μέχρι το πρωί.

Και το ταβάνι, να μας κοιτάει πάντα σιωπηλά, μένοντας αμέτοχο στο όλο όνειρο που εξελίσσονταν από κάτω του. Τόσο απρόσωπα μελαγχολικό...

Μέχρι που ερχόταν απέξω η φασαρία από την πρωινή κίνηση, παρέα με το θλιβερό φως να φωτίζει τα άδεια μπουκάλια, βρίσκοντας το σπίτι παραδομένο σε μια επώδυνη σιγή και με αρκετές ενοχές να κυκλοφορούν μέσα του ψάχνοντας τα θύματά τους. Το χθεσινό πάρτι είχε λάβει τέλος και τα μοναδικά αποδεικτικά στοιχεία που είχε αφήσει

πίσω του ήταν οι τζιβάνες που

κείτονταν εξαντλημένες επάνω στη μοκέτα και η μουσική υπόκρουση των black sabbath που σιγοτραγουδούσε το κεφάλι του αγοριού.

Η θάλασσα των αναμνήσεων συνέχισε να ξερνάει ιστορίες μπροστά στα μάτια του αγοριού. Οι περισσότερες από αυτές βίωνονταν βράδυ, παρέα με τους λύκους και τα τσακάλια να ουρλιάζουν στην είδηση της συνάθροισής τους. Αγέλες απ' αυτούς σκορπίζονταν στο κέντρο της μητρόπολης, πιέζοντας τις αδρεναλίνες να ξυπνήσουν τις κοιμισμένες αισθήσεις τους.

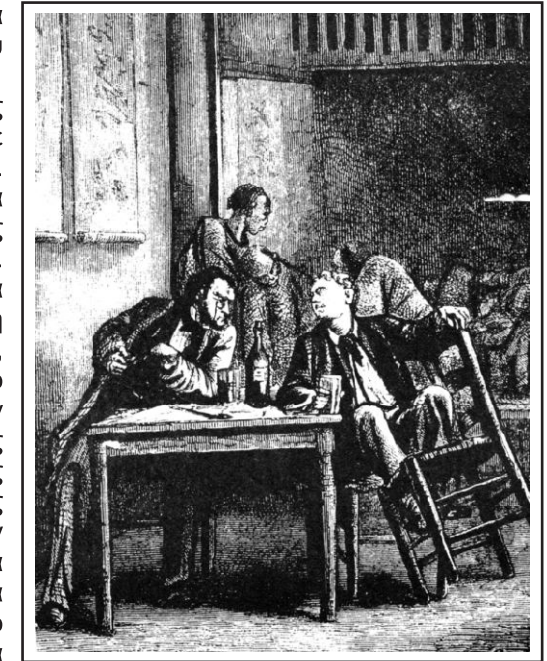
Θυμήθηκε το βράδυ στα λαδάδικα. Το μέρος αυτό που ήταν σημείο αναφοράς για τη νεολαία της Θεσσαλονίκης και λειτουργούσε ως κόκκινο πανί για τους ίδιους. Μετά από ικανοποιητική κατανάλωση ρετσίνας, αποφασίσανε να αράξουν στην κεντρική πλατεία των λαδάδικων για να παρακολουθήσουν πώς διασκεδάζει η σημερινή νεολαία. Προσπάθησαν να ακούσουν τη μουσική που προωθούσαν οι πολυεθνικές, χρησιμοποιώντας τα μαγαζιά για να επιβάλλουν την άποψή τους για τα γούστα του εμπορίου. Αλλά αυτό στάθηκε αδύνατο. Καθότι ένα συνοθύλευμα από μπερδεμένους ήχους που ερχόταν από πέντε διαφορετικά μπαρ ταυτόχρονα, τα οποία προσπαθούσαν με αυτόν τον τρόπο να επιβληθούν το ένα στο άλλο, έκανε τη μετάφραση της μουσικής αδύνατη από το μέρος που καθόταν αυτοί. Ανάλογες απαιτήσεις ανταγωνιστικού χαρακτήρα, έπρεπε να πληρούν και οι εργαζόμενοι ως σερβιτόροι-ες σε αυτά τα μαγαζιά και μάλιστα όχι παραγωγικού χαρακτήρα αλλά εξωτερικής εμφάνισης, η οποία να λειτουργεί και ως κράχτης για την πελατεία. Οι δε πελάτες φαινόταν να αποδέχονται πλήρως αυτό το περιβάλλον που απαιτούσε και την παρουσία τους για να συμπληρωθεί, επιδεικνύοντας τα πανάκριβα ρούχα τους. Ο μοναδικός σκοπός όλης αυτής της παράστασης, ήταν η ανταλλαγή του ελεύθερου χρόνου τους με τις οικονομικές ορέξεις των αφεντικών. Τα λεφτά με τα οποία γινόταν

αυτή η συνδιαλλαγή φαινόταν εξωφρενικά πολλά. Ήταν μια κίνηση που γινόταν τόσο συχνά και γρήγορα σ' αυτά τα τραπεζάκια ώστε θύμιζε χρηματιστήριο.

Η παρέα του αγοριού είχε ξεκινήσει μια συζήτηση με βασική αφορμή την όλη εικόνα που εξελίσσονταν μπροστά τους, η οποία εικόνα ήταν αποτέλεσμα αυτού που οι απέναντι εννοούσαν ως διασκέδαση. Φυσικά οι αντιρρήσεις από μέρους τους στον συγκεκριμένο όρο «διασκέδαση» ήταν δεδομένες. Οι ενστάσεις είχαν να κάνουν με την διάθεση και την αντίληψη των πελατών, η οποία χαρακτήριζε όμως και την στάση τους στη δομή της κοινωνίας. Αξιολογώντας την ηθική τους σε σχέση με τους λόγους που θέλανε εκεί τους άλλους ως πελάτες και αυτούς ως παρατηρητές, καταλήξαν πως τίποτα δεν ήταν ικανό με τα τωρινά δεδομένα να ξυπνήσει αυτούς τους ανθρώπους. Η συζήτηση είχε κάνει τον κύκλο της αφήνοντας μια διάθεση ζωντανής παρέμβασης ανάμεσα στα άτομα που συμμετείχαν σ' αυτή. Αυτό που έλειπε ήταν ένα γεγονός.

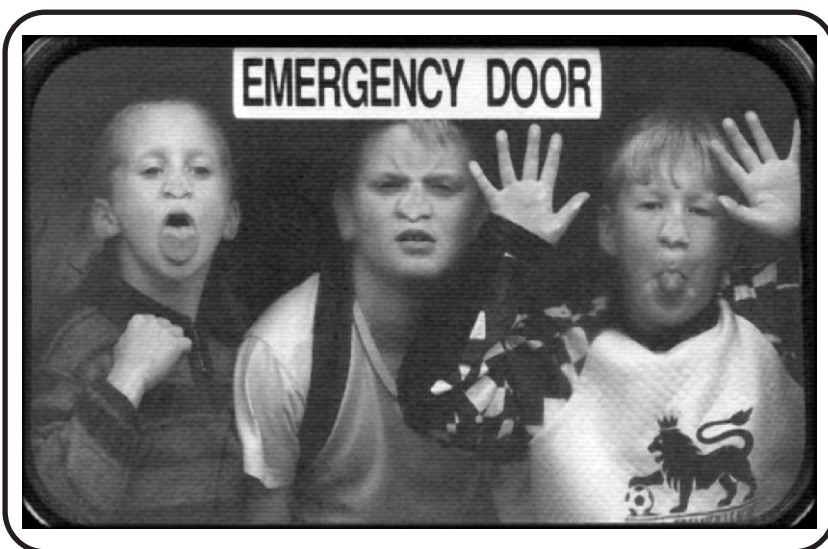
Τότε ήταν που το άδειο μπουκάλι της ρετσίνας που είχε στραγγίσει η παρέα, βρήκε λόγο ύπαρξης στο χέρι του αγοριού. Εκσφενδονίστηκε τόσο γρήγορα και απότομα που φάνηκε μόνο τη στιγμή της πρόσκρουσης του στη χοντρή φυμέ τζαμαρία πίσω τους. Παρόλο το χτύπημα που δέχτηκε η τζαμαρία δεν φάνηκε να πτοείται καθόλου, ούτε ρωγμή ούτε συναγερμός. Το μαγαζί ήταν κλειστό, σκοτεινό και απ' ότι φάνηκε άδειο. Παρόλο που η περιοχή φυλάσσονταν καλά, κανείς δεν αντιλήφθηκε τίποτε ούτε από τους διπλανούς πορτιέρηδες αλλά ούτε και από τους περιφερόμενους σεκιουριτάδες. Οι θαμώνες δεν είχαν πάρει χαμπάρι από το συμβάν μπροστά τους και συνέχισαν να φλυαρούν για τις καριέρες τους. Το μπουκάλι βαριά ραγισμένο, ψυχορραγούσε στον πεζόδρομο μόνο και εγκατελειμένο, έχοντας αφήσει μια μικρή αλλά βαθιά αμυχή στην βιτρίνα του καταστήματος. Η παρέα σηκώθηκε αργά και σιγά αφήνοντας πίσω το συνοθύλευμα της μουσικής που προξενούσαν τα πέντε μπαρ, παραχωρώντας το δικαίωμα της αφύπνισης σ' αυτούς που τους ανήκει.

Σ' αυτή τη δημοκρατική κοινωνία δεν έχουν όλοι οι υπήκοοι τα ίδια δικαιώματα στις άνισες ευκαιρίες για αναζήτηση ολιγόωρης ευτυχίας. Ορισμένοι από αυτούς γεννηθήκανε με μάνα τη στέρση και μάστορα τον πόνο. Μεγαλώνοντας σε τέτοιες συνθήκες που η επιθυμία για αξιοπρεπή διαβίωση αψηφάει τους νόμους στέρσης

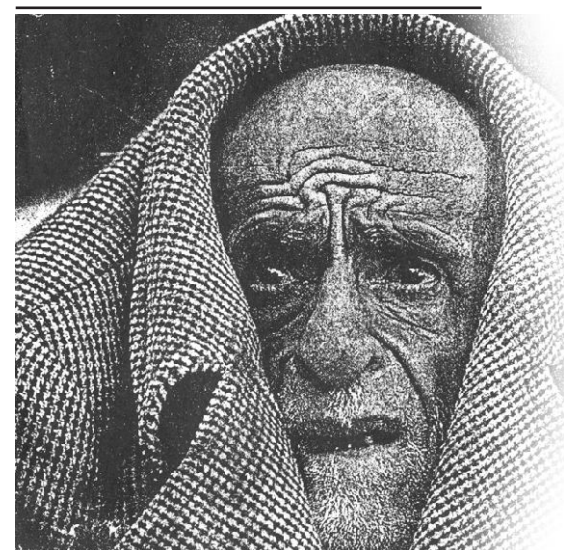
που σε καθιστούν ολιγαρχική δουλοπάροικο, αφοσιωμένο στο σύστημα της εκμετάλλευσης. Είναι η ίδια η στέρηση που σε κάνει να διεκδικείς αυτό το λίγο που σου μένει για να ζήσεις, μακριά από κατάλοιπα αναστολών που σε κρατάν όμηρο της πολιτιστικής τρομοκρατίας και του μισθωτού εκβιασμού. Η ανάγκη προς επιβίωση ορισμένες φορές οδηγεί σε ομαδοποίηση άτομα του ίδιου κοινωνικού περίγυρου και κάθε σύγχρονη μητρόπολη κρύβει μέσα της τέτοια χαμίνια που της τρώνε τα σωθικά.

Ήταν ένα ηλιόλουστο κυριακάτικο μεσημέρι με την ανάλογη ησυχία να διακόπτεται από τις φωνές της συμπλοκής που γινόταν σ' ένα στενό όχι μακριά από το κέντρο της πόλης. Τρεις ανήλικοι ρωσοπόντιοι την είχαν πέσει σε ένα χοντρό έλληνα με ανοιχτό πουκάμισο και χρυσές καδένες στο λαιμό και το χέρι, την ώρα που μετρούσε τα λεφτά του. Ο χοντρός είχε καταφέρει να πιάσει το ένα παιδί από το σβέρκο και το έσερνε κρατώντας το σφιχτά επάνω του. Οι άλλοι δύο που δεν ήθελαν να εγκαταλείψουν το σύντροφό τους προσπαθούσαν με αλλεπάλληλες επιθέσεις να τον πάρουν πίσω. Γρονθοκοπούσαν τον χοντρό στο πρόσωπο και τον κλωτσούσαν με δύναμη στα πόδια για να τον αναγκάσουν να σωριαστεί κάτω. Αυτός αν και κατακόκκινος και αναμαλλιασμένος από το πολύ ξύλο, δε φαινόταν διατεθειμένος να παραχωρήσει τον αιχμάλωτό του, φανερώνοντας τα μεγάλα αποθέματα αντοχής που κουβαλούσαν τα κιλά του. Ταυτόχρονα, με το άλλο χέρι φανερά ζαλισμένος προσπαθούσε ν' απωθήσει τα χτυπήματα, ανταλλάσσοντας βρισιές με τα παιδιά. Η ησυχία του καλοκαιριάτικου μεσημεριού έκανε τη φασαρία να φτάσει μέχρι τα παράθυρα των λιγοστών

ενοίκων που είχαν απομείνει στην πόλη. Ανταποκρινόμενοι στην περιέργειά τους βγήκαν στα μπαλκόνια αφήνοντας για λίγο τις τηλεοράσεις τους μόνες, συνεχίζοντας όμως οι ίδιοι το ρόλο του θεατή.

Θυμήθηκε ότι κάθε φορά που πήγαινε στα δικαστήρια, είτε για τους δικούς του ποινικούς λόγους, είτε για τους πολιτικούς των συντρόφων του, συναντούσε εκεί μέσα διάφορους γνωστούς που είχανε καλεστεί και αυτοί για να λογοδοτήσουν στη δικαιοσύνη για τους δικούς τους λόγους. Μέσα από τα δικαστήρια έχουν περάσει τα 2/3 της κοινωνίας. Όταν είσαι φτωχός αισθάνεσαι ένα είδος αλληλεγγύης για τους ανθρώπους που η έννομη τάξη έχει κυνηγήσει ως παράνομοι. Εκτός βέβαια και αν οι πράξεις τους έρχονται σε ρήξη με τη στάση σου σαν άνθρωπος που υπερασπίζεται την ισότιμη διεκδίκηση καθημερινών αξιών, οι οποίες αντιστέκονται στην ισοπεδωτική τακτική της σύγχρονης αλλοτρίωσης που γεννάει η καπιταλιστική κοινωνία. Και που τελικά είναι ο μέντορας των κατασταλτικών μηχανισμών που σέρνουν όλον αυτόν τον κόσμο ενώπιον της λοβοτομημένης δικαιοσύνης. Αυτό το

σύστημα ιεράρχησης αξιών έχει σαν αποτέλεσμα να περνάει από τον έλεγχο του εκπρόσωπους από όλες τις κοινωνικές τάξεις που ανάμεσά τους βρίσκονται και υπερασπιστές

της εκμετάλλευσης αλλά και κατακάρθια της εξαθλιωμένης ψυχολογίας. Γι αυτό και όλοι οι κατηγορούμενοι δεν

είναι άξιοι συμπάθειας. Δεν υπάρχουν αθώοι άνθρωποι, όλοι οι άνθρωποι είναι ένοχοι γιατί γεννήθηκαν μέσα από ένα σκάρτο σύστημα γεμάτο ενοχές και αναστολές, με αποτέλεσμα τη βάνουση κακοποίηση της ελευθερίας τους. Αυτό τους καθιστά όλους σκλάβους και εξαρτημένους από αυτό το ίδιο σύστημα που τους γέννησε. Εκτός από ελάχιστες φωτεινές εξαιρέσεις.

Το ρόλο της προσαγωγής, σύλληψης και ανάκρισης έχουν αναλάβει οι μπάτσοι. Οι μπάτσοι είναι εξουσιοδοτημένοι να σε σταματάνε και να σε μαζεύουν απ' όπου κι αν βρίσκεσαι. Και σαν υπάλληλοι του κράτους που πληρώνονται για να επιδεικνύουν τη δύναμη της εξουσίας, μπορούν να σε πυροβολούν και να σε βασανίζουν όποτε θέλουν. Η τρομοκρατική πολιτική που ασκούσε το κράτος, τότε όπως και τώρα, σε συνεργασία με την απαγορευτική νομοθεσία που εκπροσωπούσαν τα αστυνομικά όργανα, είχαν επιβάλλει συνθήκες καταστολής και ανασφάλειας. Υπήρχε ένας ανοιχτός πόλεμος με τους μπάτσους, που τις περισσότερες φορές τον κέρδιζαν οι μπάτσοι και ακριβώς επειδή το γνώριζαν αυτό, δεν χάνανε την ευκαιρία να ασκούν την συφιλιασμένη εξουσία που τόσο λατρεύανε επάνω σου, προσπαθώντας να σε ταπεινώσουν, αποδεικνύοντας ότι σ' αυτήν την κοινωνία ή θα συμμορφωθείς και θα υποταχτείς ή θα σου κάνουν τη ζωή δύσκολη.

Ευτυχώς που κάποιοι προτιμήσανε να ομαδοποιηθούν και να οργανώσουν την άμυνά τους, κοινωνικοποιώντας την αντίστασή τους. Οι κόντρες και τα κυνηγητά με τους μπάτσους ήτανε συχνά, μέχρι τη στιγμή που σε μαζεύανε έξω από το σπίτι σου ή από το παγκάκι την ώρα που καθόσουνα, αν βέβαια είχες καταφέρει να αποφύγεις την προσαγωγή μέχρι τότε. Για ορισμένους η γνωριμία με την έννομη τάξη ήρθε απότομα και επίπινα. Αυτό ήτανε σίγουρα ένας λόγος για να φέρει πιο κοντά ορισμένα παιδιά από την παρέα, όχι όμως και ικανός για να τους κρατήσει όλους μαζί για πολύ.

Ένα χειμωνιάτικο βράδυ μετά από μια αποτυχημένη περιήγηση στα σωθικά της μητρόπολης, που δεν είχε να προσφέρει τίποτα το καινούριο, η παρέα άρχισε να διαλύεται απογοητευμένη ακολουθώντας τους γνώριμους και ήσυχους δρόμους της επιστροφής. Ήταν περασμένα μεσάνυχτα και είχαν απομείνει στο πάρκο πέντε από αυτούς, όταν παρατήρησαν ότι ένστολοι και ασφαλίτες τους είχανε περικυκλώσει και ερχόταν κατά πάνω τους. Δεν υπήρχε πλέον τρόπος διαφυγής, έτσι κάθισαν φρόνιμα περιμένοντας την

προσαγωγή τους. Διαλέξανε τρεις από αυτούς, τραβώντας τους μέσα στα αστυνομικά αυτοκίνητα. Καθ' όλη τη διάρκεια της μεταφοράς, οι μπάτσοι τους τρομοκρατούσαν με απειλές του συλ:

- Τώρα θα ξεράσεις το γάλα της μάνας σου, μετά το ξύλο που θα φας δεν θα σε γνωρίζει ούτε η μάνα σου, έχει χάρη που δε μας αφήνουν να σας πυροβολούμε έξω στο δρόμο για να καθαρίσει ο τόπος από τη φάρα σας.

Με το που φτάσανε στο μπάτσικο οδήγησαν με κλωτσιές και σπρωξιές τα παιδιά μέσα σε ένα άδειο σχεδόν γραφείο που είχε ελάχιστα και βαριά έπιπλα. Τότε συνειδητοποιήσανε ότι αντιστοιχούσανε τρεις μπάτσοι για τον καθένα τους. Σαν κατώτεροι που ήταν, περίμεναν την άφιξη του αξιωματικού υπηρεσίας για να ξεκινήσουν την ανάκριση. Ο αξιωματικός δεν άργησε να φανεί και έδωσε το σύνθημα:

- Πατήστε τα κεφάλια τους κάτω.

Τότε με έκδηλη ικανοποίηση για την άδεια όλοι οι μπάτσοι μαζί αρχίσανε να κοπανάνε τα παιδιά, τα οποία μάταια προσπαθούσαν να αποφύγουν τα χτυπήματα αφού οι υπεράριθμοι μπάτσοι τους ακινητοποιούσανε σε τέτοια θέση, έτσι ώστε οι συνάδελφοί τους να κάνουν καλά τη δουλειά τους. Όταν κάποιος από αυτούς κουράζονταν, φώναζαν τους ξεκούραστους συναδέλφους τους να συνεχίσουν που κι αυτοί με την σειρά τους πριν ξεκινήσουν, βγάζανε τα ρολόγια τους και ξεκουμπώνανε τα χιτώνιά τους, ώστε να έχουν μεγαλύτερη άνεση κινήσεων. Αυτή η ιστορία συνεχίστηκε για αρκετές ώρες, μέχρι που τους κατέβασαν σε ένα κατασκότεινο και υγρό μπουντρούμι που βρωμούσε κάτουρα.

Το μπουντρούμι αυτό είχε τρία μέτρα μήκος και ενάμιση πλάτος, με αποτέλεσμα έτσι όπως κάθονταν ο ένας κολλητά στον άλλον, τα πόδια τους να σηκώνονται όρθια αναγκαστικά για να ακουμπήσουν στον απέναντι τοίχο που απείχε μόλις ενάμιση μέτρο από τον τοίχο που ακουμπούσαν τις πλάτες τους. Το ψυχρό φως του διαδρόμου που διείσδυε στο κελί από το ελάχιστο παραθυράκι που είχε ψηλά η σιδερένια πόρτα, βοηθούσε στο να διακρίνουν κάποιες δαχτυλιές με αίμα στους βρώμικους τοίχους κι αυτό μαζί με ένα σπασμένο δόντι που βρέθηκε μέσα στην τρισάθλια κουβέρτα που υπήρχε εκεί, προκάλεσαν κάποια σχόλια μεταξύ τους, επιβεβαιώνοντας την καθόλου εύκολη κατάστασή τους. Τα παραπάνω στοιχεία ήταν εσκεμμένα έτσι για τον εκφοβισμό των κρατούμενων. Τα παιδιά μιλούσαν χαμηλόφωνα σχεδόν ψιθυριστά μεταξύ τους για τη σωματική τους κατάσταση και όχι για την ψυχολογική, πιστεύοντας ότι σίγουρα κάποιος τους ακούν απέξω. Γνωρίζανε πως δεν πρέπει να φανερώνεις τις αδυναμίες στον εχθρό σου ποτέ. Κανείς τους δεν είχε ρολόι και οι μπάτσοι τους είχαν απαντήσει σε ελάχιστες ερωτήσεις τους. Αυτό τους έκανε να αισθάνονται εντελώς χαμένοι και εξαρτημένοι. Στη συνέχεια προσπάθησαν να ξεκουραστούν για λίγο μη γνωρίζοντας τι τους περιμένει. Την προσπάθειά τους αυτή όμως διέκοψαν κάποιοι καινούριοι ασφαλίτες που τους τράβηξαν έξω για να τους παρατηρήσουν σχολαστικά,

συνεχίζοντας την προφορική ταπείνωσή τους. Έπειτα από μια σύντομη ανάκριση, τους ξαναοδήγησαν πίσω στο κελί.

Νωρίς το πρωί ήρθανε και οι καθαρίστριες του τμήματος που κι αυτές με τη σειρά τους δηλώσανε την επιθυμία να δούνε τους ανήλικους κρατούμενους που μαζέψανε χθες το βράδυ. Γεμάτοι κατανόηση οι φρουροί προθυμοποιήθηκαν να ανταποκριθούν στην περιέργειά τους και έσπευσαν ν' ανοίξουν την πόρτα του κελιού παρουσιάζοντας έτσι τη χθεσινή αποκομιδή. Τα παιδιά τσακισμένα από το ξύλο και τυφλωμένα από το φως που μπήκε απότομα μέσα στο κελί τους, δεν έδειξαν την παραμικρή διάθεση να απαντήσουν στα ειρωνικά σχόλια των καθαριστριών που γελούσαν με την εμφάνισή τους. Λίγο αργότερα τους οδήγησαν στους πάνω ορόφους που ήταν το γραφείο του πρωινού αξιωματικού υπηρεσίας, ο οποίος τους εξήγησε πως δεν ήταν σωστό από μέρους των παιδιών να βάζουν νυχτιάτικα σε τέτοια ταλαιπωρία τα όργανα και ότι θα έπρεπε να κάθονται σπίτια τους τέτοιες ώρες. Στη συνέχεια τους απείλησε λέγοντας πως στις φυλακές πάντα υπάρχει χώρος για τέτοια ρεμάλια. Κατόπιν τους έκανε κήρυγμα για τη συμμετοχή του κάθε πολίτη στην κοινωνία και τον ενεργό ρόλο που πρέπει να έχουν όλοι. Συνεχίζοντας το ηθικό δίδαγμα αναφέρθηκε στ' ανθρώπινα δικαιώματα που έχουν όλοι και στο λειτουργήμα της αστυνομίας που είναι ακριβώς η υπεράσπιση αυτών των δικαιωμάτων. Τους είπε ότι αν κάποτε χρειαστούν τη βοήθεια της αστυνομίας να μη διστάσουν να τη ζητήσουν. Τελειώνοντας είπε ότι πρέπει να είναι ευγνώμονες που ζούνε σ' ένα τόσο δημοκρατικό κράτος. Στη συνέχεια τους οδήγησαν στους κάτω ορόφους και τους παραδώσανε στους κατώτερους μπάτσους οι οποίοι τους επιστρέψανε τα κορδόνια, τα ζωνάρια και τα τσιγάρα που τους είχαν αφαιρεθεί κατά το διάστημα της κράτησής τους, έτσι ώστε να διαφυλάξουν την ασφάλειά τους, που κινδύνευε από τις ενοχές που θα τους προξενούσε η συνάντηση αυτή με τη δικαιοσύνη. Οι μπάτσοι τους ενημερώσανε ότι ξέρανε ποιοι είναι και ότι τώρα μπορούσαν να τους μαζέψουνε ανά πάσα στιγμή απ' όπου θέλανε. Τα παιδιά αποχωρήσανε από το τμήμα με φανερή ανακούφιση και βαθιά κατάθλιψη, μπαίνοντας σε σκέψεις απόγνωσης και μίσους.

Ορισμένες απ' τις αναμνήσεις δεν ήταν καθόλου ευχάριστες. Γι αυτό και ορισμένες από αυτές ήταν παρατημένες μέσα στο παρελθόν. Δεν υπάρχει κανένας λόγος ν' αφήνεις τις καταστάσεις να σε στιγματίζουν εφ' όρου ζωής γιατί έτσι χάνεις το νόημα. Γίνεσαι σκλάβος που η πορεία σου καθορίζεται από έναν από τους πολλούς τρόπους καταστολής που έχουν επινοήσει οι δικτάτορες επιστήμονες του εκσυγχρονισμού. Η ελευθερία της επιλογής για αντίσταση είναι αυτό που σε κάνει να νιώθεις αληθινά ζωντανός. Σε οδηγεί σε σύγκρουση με κάθε μορφή καταστολής που προσπαθεί να ανακόψει την πορεία σου προς την ελευθερία. Μια ελευθερία ξέφρενη, άγρια, αδέσμευτη, αδιαμεσολάβητη, αδιαπραγμάτευτη, ασυμβίβαστη. Οι επιλογές αυτές

στην καθημερινή ζωή, απαιτούν τη διακίνηση των ιδεών που αποτελούν την προάσπιση της εξέγερσης για μια καλύτερη ζωή. Αυτομάτως μπαίνει θέμα αμφισβήτησης των θεσμών της υποταγής στο κυρίαρχο νομικό σύστημα που έχει θεσπίσει το κράτος για τη διατήρηση της εξουσίας. Γι αυτό και οι επιλογές αυτές θεωρούνται επικίνδυνες και χαρακτηρίζονται ως παράνομες ώστε να απαιτείται η άμεση δίωξή τους. Το ρόλο της δίωξης έχουν αναλάβει ύστερα από όρκο οπλισμένοι ανθρωποφύλακες που έχουν σαφείς εντολές για χρήση ένοπλης βίας, προκειμένου να διαφυλάξουν τη νόμιμη τάξη και ασφάλεια που χρησιμοποιούν ως κάλυψη οι σύγχρονοι εκμεταλλευτές της κοινωνίας.

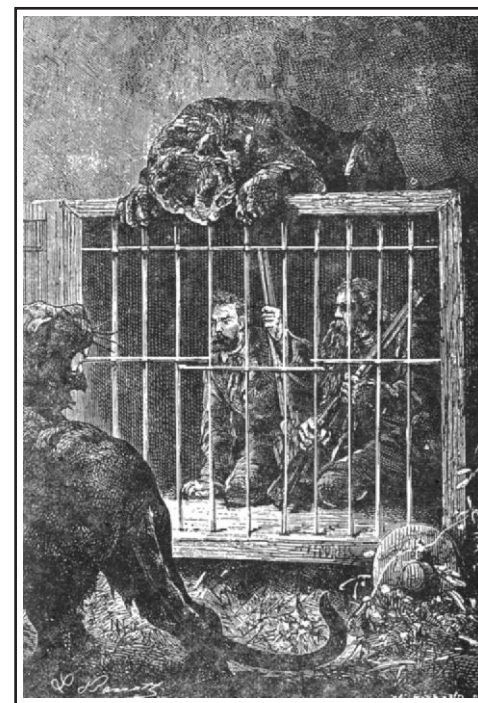
Όταν λοιπόν η καθημερινή σου περιήγηση στη μητρόπολη συνοδεύεται από κινήσεις γνωστοποίησης της αντίστασής σου, μπορεί τότε να εξελιχθεί σε πραγματικό ανθρωποκυνηγό. Ήτανε τότε που οι τρεις τους βγήκανε αργά το βράδυ στα σοκάκια της άνω πόλης για να γράψουν συνθήματα σχετικά με τα γεγονότα του '97 στην αλβανία. Τα παιδιά αντιλήφθηκαν πρώτοι το νεαρό σκεκιουριτά που με το παπάκι του έκανε περιπολία επιβλέποντας την ασφάλεια των μαγαζιών της περιοχής. Κρύψανε τα σπρέι κάτω από τα μπουφάν τους και άρχισαν έναν ηλίθιο διάλογο μεταξύ τους κάνοντας τους ανήξερους. Ο σκεκιουριτάς όμως κατάλαβε ότι κάτι συμβαίνει και σταμάτησε το παπάκι του χωρίς να το σβήσει λίγα μέτρα παραπάνω, καρφώνοντας με το γεμάτο θράσος βλέμμα του τα παιδιά. Αυτοί τότε κινήσανε το δρόμο προς τα κάτω σιγομουρμουρίζοντας κατάρες για το άτομό του και βλαστημώντας το ενδιαφέρον και την περιέργειά του. Ωστόσο ο ένας από αυτούς ασυγκράτητα εκνευρισμένος με την προκλητική παρουσία του σκεκιουριτά γύρισε προς το μέρος του και άρχισε να τον λούζει με επιχειρήματα που αφορούσαν τη νοημοσύνη και την δουλειά του. Ο σκεκιουριτάς με θιγμένο τον εγωισμό και πληγωμένη τη συνείδηση του από την απρεπή αμφισβήτηση που εξέφρασαν τα παιδιά για το ευγενές λειτούργημά του, σπινιάρισε την πάτια και έφυγε προς τα πάνω δίνοντας σήμα για ενισχύσεις με τον ασύρματό του αναφέροντας τη θέση του. Φανερώνοντας έτσι μια ανησυχία ότι αν παρέμενε κι άλλο εκεί για να τους παρακολουθεί θα έβαζε σε ρίσκο τη σωματική του ακεραιότητα, πράγμα που προφανώς δεν θα δικαιολογούνταν από το ποσό του μισθού του.

Τα παιδιά με γρήγορα βήματα προς την αντίθετη κατεύθυνση χώθηκαν μέσα στα σοκάκια σε μια προσπάθεια να χαθούν τα ίχνη τους. Ο σκεκιουριτάς όμως προσπαθούσε να κερδίσει χρόνο μέχρι να έρθουν οι ενισχύσεις που είχε

καλέσει και γνωρίζοντας τα σημεία που κατέληγαν τα στενά, επιχειρούσε να τους πανικοβάλει κάνοντας αισθητή την παρουσία του. Τα παιδιά διατηρώντας την ψυχραιμία τους αποφάσισαν να μείνουν μαζί, συνεχίζοντας την προσπάθεια της διαφυγής τους εκμεταλλευόμενοι το σκοτάδι και την ησυχία των στενών της άνω πόλης, βάζοντας ως στόχο το πλησιέστερο σπίτι γνωστών σε όσο δυνατόν συντομότερο χρονικό διάστημα. Η ώρα ήταν περασμένα μεσάνυχτα και οι αδρεναλίνες τους βαρούσαν κόκκινα, κάνοντας τους να αισθάνονται ως τα θηράματα αυτού του κυνηγητού. Συνεχίσανε την κάθοδο με τον ήχο της πάτιας να τους ακολουθεί.

Όταν πλέον το κρυφό έγινε βαρετά επικίνδυνο, εξαντλώντας τον διαθέσιμο χρόνο που είχαν τα παιδιά για να ολοκληρώσουν την διαφυγή τους, αποφάσισαν να απαλλαγούν απ' τον μαλάκα τρομάζοντάς τον. Γι' αυτό και συμφώνησαν να του την στήσουν περιμένοντας τον στην επόμενη σκοτεινή γωνία, κρυμμένοι πίσω απ' τα παρκρισμένα αυτοκίνητα. Έτσι σε μια από τις απότομες μανούβρες που έκανε προσπαθώντας να ανακαλύψει τα ίχνη τους, πετάχτηκαν απότομα μπροστά του, βρίζοντας και απειλώντας τον. Τότε ένας από αυτούς κατέβασε το σπρέι του στα μούτρα του σκεκιουριτά. Αιφνιδιασμένος αυτός προσπάθησε να κρατήσει την ισορροπία του διατηρώντας κάποια βασικά αμυντικά αντανακλαστικά. Τα παιδιά αρκέστηκαν στο να τον φοβέρισουν και αποφύγανε να τον χτυπήσουν περισσότερο, δίνοντας έτσι τον απαραίτητο χρόνο στο ηλίθιο κεφάλι του να συνειδητοποιήσει ότι έχει πέσει σε ενέδρα. Έτσι αυτός γκάζωσε και εξαφανίστηκε, έχοντας ακόμα στην μύτη του τα χνώτα των παιδιών και στα ιδρωμένα του αυτιά τις βρισιές που απειλούσαν την σωματική του ακεραιότητα. Τα παιδιά εκμεταλλευόμενα την οπισθοχώρηση του σκεκιουριτά, βρήκαν την ευκαιρία που ζητούσαν έτσι ώστε συνεχίζοντας το τρέξιμο, να κατευθυνθούν στο πλησιέστερο σπίτι γνωστών, μετρώντας τα δευτερόλεπτα που τους απομένανε.

Φτάνοντας λαχανιασμένοι έξω από το σπίτι το αγόρι άρχισε να χτυπάει μανιασμένα την ξύλινη πόρτα με τις παλάμες του για να τους ανοίξουν, ενώ ένα άλλο από τα παιδιά είχε σταματήσει απέναντι από την πόρτα, κοιτώντας γύρω του τα στενά για να διαπιστώσει αν τους παρακολουθούσε κανένας. Την ώρα που η εξώπορτα της μονοκατοικίας άνοιγε, έκανε την εμφάνισή του ο μαλάκας καβάλα στην πάτια του. Σταμάτησε 50 μέτρα πιο πάνω στον κάθετο δρόμο. Παρατηρούσε την κίνηση που είχε δημιουργηθεί μπροστά στο σπίτι. Από την απόσταση ασφαλείας που είχε φροντίσει να κρατήσει και συνειδητοποιώντας ότι το κυνηγητό είχε τελειώσει πλέον, αποφάσισε να κάνει την τελευταία του κίνηση. Έβγαλε ένα αεροβόλο πιστόλι και το σήκωσε απειλητικά, σημαδεύοντας το παιδί που ήταν απέναντί του και τον παρακολουθούσε. Δε φαινόταν διατεθειμένος να το χρησιμοποιήσει, περισσότερο έμοιαζε σα να ήθελε να αποχαιρέτισε τα παιδιά τρομάζοντάς τα. Τότε το παιδί οργισμένο άρπαξε μια πέτρα από κάτω και την πέταξε προς το μέρος του, προκαλώντας τον ταυτόχρονα και με την φωνή του. Μαζί με τις φωνές βγήκαν από το σπίτι οι ενισχύσεις. Ήτανε δύο αγόρια, δύο κορίτσια και δύο σκυλιά. Όλοι μαζί κατευθύνθηκαν προς το μέρος του φωνάζοντας και γαβγίζοντας. Ο σκεκιουριτάς που

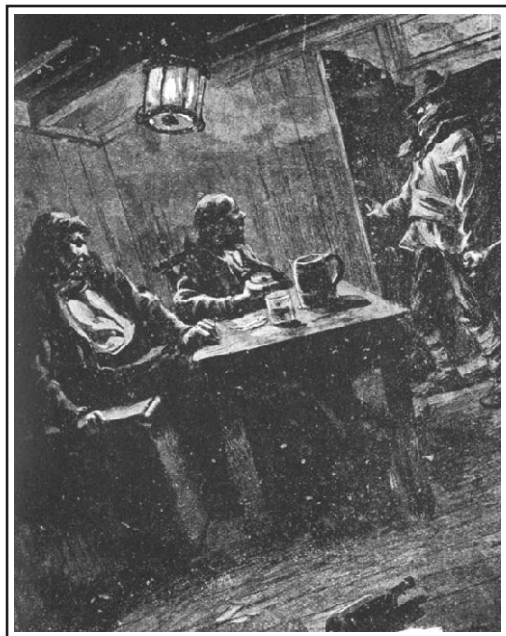

είχε εξαντλήσει μ' αυτό τον τρόπο τις δυνατότητες του και βλέποντας όλη την παρέα να έρχεται απειλητικά κατά πάνω του, έστριψε την πάπια του και απομακρύνθηκε μαρσάροντας για άλλη μια φορά, φανερώνοντας μ' αυτόν τον τρόπο τον θυμό του. Ελάχιστα δευτερόλεπτα μετά την υποχώρησή του, έκανε την εμφάνισή του και ένας δεύτερος σεκιουριτάς, αυτή τη φορά μέσα σε αυτοκίνητο που είχε τα ίδια διακριτικά με την στολή του

προηγούμενου. Ήταν φανερό ότι έψαχνε τον συνάδελφό του. Το αυτοκίνητο φαινόταν να έχει μπει βιαστικά μέσα στα σοκάκια, με αποτέλεσμα να έχει εγκλωβιστεί ανάμεσα σε μπάζα και στην παρέα που κατευθυνόταν κατά πάνω του. Ο οδηγός στην θέα των παιδιών βιάστηκε να κλείσει το παράθυρό του και άρχισε να βλαστημάει για την ατυχία του. Σε ελάχιστο χρόνο είχε περικυκλωθεί από ανθρώπους και σκυλιά ενώ προσπαθούσε με νευρικές κινήσεις να κάνει όπισθεν για να απεγκλωβίσει το αυτοκίνητό του και να βρεθεί έξω από το στενό. Τελικά μετά από απεγνωσμένες προσπάθειες το κατάφερε και απομακρύνθηκε καίγοντας τα λάστιχά του, αφήνοντας πίσω του τα παιδιά και τα ειρωνικά σχόλια που κάνανε εις βάρος του. Η παρέα δεν φαινόταν διατεθειμένη να συνεχίσει την όλη ιστορία, γι' αυτό και επέστρεψε στην μονοκατοικία, αποδεχόμενη ότι το κυνηγητό είχε τελειώσει εκεί.

Δεν ήταν όμως η πρώτη φορά που το αγόρι είχε βρεθεί αντιμέτωπο με τέτοιες καταστάσεις, όταν επιχειρούσε να διακινήσει τις ιδέες του. Ήταν εκείνο το χειμωνιάτικο παγερό βράδυ, όταν μετά από μεγάλη κατανάλωση αλκοόλ, γύριζε μόνος και σουρωμένος σπίτι του. Τα πόδια του ήταν κουρασμένα και το κορμί του μουδιασμένο. Τα μάτια του επηρεασμένα απ' την κατάσταση του μυαλού του βαριόταν απελπιστικά ν' αναλύσουν τις λεπτομέρειες γύρω του. Μόνο ορισμένοι ασυνάρτητοι αλλά γνώριμοι ήχοι έφταναν μέχρι τα αυτιά του. Τα αντανάκλαστικά του ήταν ανύπαρκτα και γι' αυτό είχε βάλει τον αυτόματο πιλότο να τον κατευθύνει σπίτι του. Παρ' όλα αυτά είχε μια αστείρευτη διάθεση να συνεχίζει να βάζει αυτοκόλλητα σ' όλη την διαδρομή. Φτάνοντας έξω από το σπίτι του τρικλίζοντας, προσπάθησε να ξεκλειδώσει την εξώπορτα με το δεξί του χέρι.

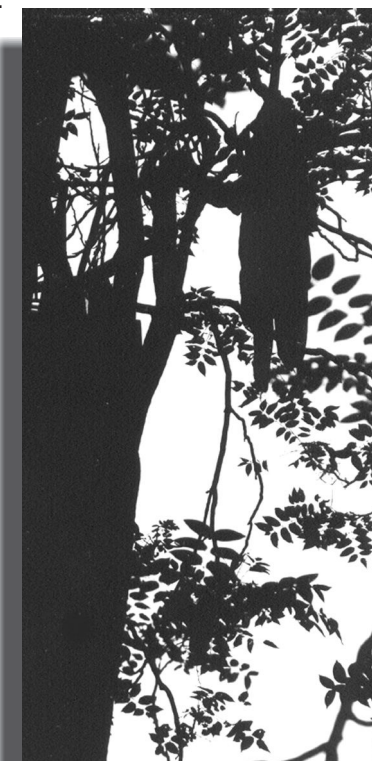

Ξαφνικά μέσα στην νυχτιάτικη σιγή μια απειλητική φωνή του πρόσταξε: « Ακίνητος τα χέρια ψηλά!».

Μέσα στην θολούρα του μυαλού του προσπάθησε να σκεφτεί αν υπήρχε πιθανότητα να τον είχε ακολουθήσει κάποιος που είχε εκνευριστεί με το νόημα των αυτοκόλλητων που έβαζε. Του ήταν όμως αδύνατο να συντάξει τη σκέψη του στην κατάσταση που ήταν. Απεναντίας το περίσσιο αλκοόλ που κυκλοφορούσε στο αίμα του, τον βοήθησε στο να μην χάσει την ψυχραιμία του και να κρατήσει το κλειδί σταθερά στην κλειδαριά. Περιστρέφοντας αργά το σβέρκο του, γύρισε το κεφάλι του προς το μέρος από όπου ερχόταν η φωνή για να δει ποιος έδινε την εντολή. Το αγόρι ήρθε αντιμέτωπο με μια φαρδιά, ασημί, μεταλλική κάνη ενός πιστολιού που τον σημάδευε κατευθείαν στα μάτια. Η απόσταση ανάμεσα στα μάτια και την κάνη ήταν ελάχιστα εκατοστά. Έστρεψε το βλέμμα του στο πρόσωπο του εντολέα, για να δει τα χαρακτηριστικά του τύπου που τον απειλούσε. Σταμάτησε όμως αμέσως αυτή την προσπάθεια, συνειδητοποιώντας ότι ο χρόνος του έπρεπε να χρησιμοποιηθεί για την διαφυγή του. Γυρίζοντας το κεφάλι του ξανά προς το μέρος της εξώπορτας έστρεψε τα μάτια του στην κλειδαριά για να σιγουρευτεί ότι το χέρι του ήταν έτοιμο να ξεκλειδώσει.

Κοιτώντας την αντανάκλαση της φιογούρας μέσα στο τζάμι της εξώπορτας, απάντησε σε ήρεμο τόνο στον τύπο πίσω του: «Δεν ξέρω τι μου λες, δεν έχω κάνει τίποτα». Ταυτόχρονα έστρεψε την κλειδαριά προς τα δεξιά που για καλή του τύχη άνοιξε αμέσως και με μια απότομη κίνηση έσπρωξε την εξώπορτα από μπροστά του, τραβώντας το κλειδί έξω από την κλειδαριά, που σ' όλο αυτό το διάστημα είχε γίνει ένα με τα δάχτυλά του. Σ' ελάχιστο δευτερόλεπτα το αγόρι βρέθηκε εντός της εισόδου της πολυκατοικίας και με μια γρήγορη κίνηση έσπρωξε την εξώπορτα πίσω του να κλείσει. Σ' αυτό τον ελάχιστο χρόνο δεν είχε στρέψει το κεφάλι του ούτε για μια στιγμή πίσω για να δει την αντίδραση του αγνώστου. Το ζαλισμένο ένστικτό του τον πρόσταξε να εγκαταλείψει τρέχοντας την είσοδο της πολυκατοικίας, πηδώντας προς τα σκαλιά που οδηγούσαν στον ημιόροφο. Ταυτόχρονα πίεσε και το κουμπί των φώτων έτσι ώστε να αποφύγει κάποια επώδυνη πρόσκρουση. Τρομαγμένος όπως ήταν επιδόθηκε σε ένα αφηνιασμένο ανέβασμα, χωρίς να μετράει τους ορόφους που ανέβαινε τρέχοντας, ώσπου συνειδητοποίησε ότι είχε περάσει τον όροφο που έμενε. Σταμάτησε λοιπόν το ανέβασμα και γύρισε να κατέβει προς τα κάτω. Σ' όλη αυτή την διάρκεια του ξέφρενου τρεξίματος στις σκάλες δεν υπήρξε κανένα σημάδι από τον τύπο με το όπλο. Προφανώς δεν θέλησε να μπει μέσα στην πολυκατοικία για τους δικούς του λόγους.

Φτάνοντας έξω από το διαμέρισμά του το αγόρι με γρήγορες κινήσεις ξεκλειδώνει την πόρτα και λαχανιασμένος κατευθύνεται στο δωμάτιο του. Άναψε το φως και προσπάθησε να ηρεμίσει και να αναλύσει το σκηνικό που είχε συμβεί πριν από λίγο. Ήταν μια ιστορία που χωρούσε αρκετές ερμηνείες. Συνειδητοποίησε ότι ορισμένες φορές πρέπει να λειτουργείς άμεσα, χωρίς να δίνεις το χρόνο στον εαυτό σου να αναλύσει την εικόνα που έχει μπροστά του. Ευτυχώς σ' αυτόν είχαν βγει εντελώς αυθόρμητα και αντανάκλαστικά αυτές οι αντιδράσεις και το αλκοόλ όσο τον είχε αποπλίσσει άλλο τόσο τον είχε βοηθήσει. Μόλις εκείνη την στιγμή συνειδητοποίησε ότι το κεφάλι του είχε ξενερώσει εντελώς ενώ το σώμα του εξακολουθούσε να είναι μουδιασμένο. Ένοιωσε τα πόδια του να τρέμουνε ακόμα από την τρεχάλα, αλλά την καρδιά και την αναπνοή του να επανέρχονται

σταδιακά στον κανονικό τους ρυθμό. Αποδέχθηκε ότι στα χρόνια αυτά είναι πολύ εύκολο να πρωταγωνιστήσεις σε ιστορίες για άγρια γούστα.

Η θάλασσα των αναμνήσεων γαλήνεψε σιγά σιγά και σταμάτησε να ξεβράζει παλιές εικόνες στο μυαλό του. Το αγόρι φάνηκε σαν να ξύπνησε από το λήθαργο των σκέψεων. Χάιδεψε με το δεξί του χέρι τα μαλλιά του και σηκώθηκε όρθιο. Κατευθύνθηκε στο στερεοφωνικό και τοποθέτησε το δίσκο στο πικ απ. Πριν ακόμα αυτός αρχίσει να στέλνει ήχους στα ηχεία, το αγόρι ανέβασε το ποτενσιόμετρο ψηλά, για να βεβαιωθεί ότι η ένταση θα ήταν ικανοποιητικά δυνατά.

Κάθε φορά που απειλούσαν να τον κυριεύσουν βαριά συναισθήματα, ήθελε να ακούσει δυνατά μουσική. Μ' αυτό τον τρόπο ήθελε να καλύψει τις κραυγές απελπισίας και τα ουρλιαχτά της απομόνωσης που αντηχούσαν στ' αυτιά του. Ήθελε να καλύψει τους θρήνους που ψιθύριζαν κατάρες μέσα από τους τοίχους. Ήθελε να συνοδέψει μουσικά την ερωτική πράξη των γειτόνων του που άκουγε τόση ώρα να εξελίσσεται δίπλα του. Γι' αυτό και ανέβασε το ποτενσιόμετρο ακόμα πιο πάνω. Το έβλεπε σαν μια μορφή λύτρωσης, απέναντι στις επικίνδυνες μέρες που προσπαθούσαν να τον παγιόψουν απομονώνοντας τον. Επιτέλους αυτή η ανεκπλήρωτη αίσθηση θανάτου σταμάτησε να του στέλνει μηνύματα.

Κάποιοι τον θέλανε να έχει πεθάνει μικρός. Τους διέψευσε όλους τους μπάσταρδους.

Η μουσική γέμισε το δωμάτιο, στέλνοντας μηνύματα αλληλεγγύης προς όλες τις κατευθύνσεις. Η παραμόρφωση τρυπούσε το κορμί του, χάιδευε το μυαλό του και ενοχλούσε τους γείτονες.

Τα φέματά σας με εξοντώνουν καθημερινά

Εύχομαι οι αλήθειες μου να σας τυραννάνε παντοτινά

Η σιωπή σας είναι η καταδίκη σας

Και όχι η λύτρωσή σας.

Αυτοί θα εξακολουθήσουν να αγνοούν....

η ελπίδα είναι βρισιά...

Είναι χρόνια τώρα... δε θυμάμαι πόσα, που περιμένω να 'ρθουν εκείνα τα χρόνια... τα χρόνια τα καλύτερα. Χρόνια χωρίς μίσος, χωρίς πόνο, χωρίς στέρηση και χωρίς ψέμα. Είναι χρόνια ολόκληρα που προσπαθώ ανάμεσα σε αλήθειες και ψέματα να ισορροπώ. Είναι χρόνια πολλά τώρα, που αποζητώ όλα αυτά που έχω χάσει στην προσπάθειά μου για να ζω. Και είναι χρόνια τώρα που παλιούς φίλους έχασα και καινούριους έκανα στην προσπάθειά μου να βρω τις απαντήσεις που ζητώ.

Και είναι καιρός τώρα που τον χρόνο πίσω γυρνώ, χαϊδεύοντας τις φωτογραφίες που με γεμίζουν με αναμνήσεις και εικόνες απ' όλα αυτά που έζησα και μ' έμαθαν να ζω.

Η αναμονή μου έχει στερέψει πια...

Και είναι που η λύσσα της βιασμένης συνείδησής μου έχει γίνει η μόνιμη αρρώστια, που συντροφεύει τις σκέψεις μου.

Και μου στέλνει όλα τα προδομένα βαριά συναισθήματα που αποζητούν οργισμένα την λύτρωσή τους, σαν καταιγίδα που δεν λείει να κοπάσει.

Είναι ώρες που αισθάνομαι σα ζωντανός-νεκρός με ισόβια καταδίκη στην κόλαση του πολιτισμού τους. Υπόλογος της σκοτεινής και βρώμικης δικτατορίας του αφανισμού και της εκμετάλλευσης. Έγκλειστος σε μια στείρα κοινωνία της καταστολής και των παραισθήσεων. Και είναι στιγμές που το ποτάμι της οργής ξεχειλίζει από τα όρια της λογικής μου και με κάνει να θέλω να γίνω ένα με τις φωνές των παντού εξεγερμένων, που ξεχύνονται στα σωθικά της μητρόπολης, για να καταστρέψουν το σύστημα της εκμετάλλευσης, φτύνοντας και χλευάζοντας όλα τα σύμβολα του δογματικού αποπροσανατολισμού. Προσβάλλοντας την ηθική της αρρωστημένης αυτής κοινωνίας που τους γέννησε. Καταστρέφοντας και καίγοντας όλες τις εστίες της αυταρχικής εξουσίας που διαιωνίζει τη θεωρία παραγωγής ιεραρχημένων αξιών.

Ακριβώς όπως οι εξεγερμένοι στις φυλακές, οργισμένοι απ' τη στέρηση της ελευθερίας που τους επιβάλουν οι απάνθρωποι εξουσιαστές δυνάστες τους, αποζητούνε την εκδίκηση μέσα από τα λίγα λεπτά της ελευθερίας που προκάλεσαν οι ίδιοι. Έτσι και οι εξεγερμένοι της σύγχρονης κοινωνίας, της μεγάλης φυλακής, που έχουν επαναστατήσει ενάντια στους όρους διαβίωσης της στέρησης και της καταστολής, απ' τους σύγχρονους δημοκρατικούς δικτάτορες, πραγματώνουν τη ζωντανή αντίσταση τους κάνοντάς τη επικίνδυνα υπαρκτή.

Κάτι τέτοιες ώρες σκέφτομαι πως τα σκυλιά δεν έχουν αφεντικά, τα αφεντικά έχουν σκυλιά. Και ότι οι μαύρες μέρες απειλούν να μας κατασπαράξουν μέσα στον ωκεανό της άγνοιας και της μοναξιάς, караδοκώνοντας την κατάλληλη στιγμή που θα είμαστε κουρασμένοι και ευάλωτοι απ' την εκβιαστικά πολύχρονη συμμετοχή μας σ' ένα εφιαλτικά ατέρμονο αγώνα.

Σ' αυτό το ταξίδι συναντάμε συνοδοιπόρους, συντρόφους που μοιράζονται μαζί μας την

τραυματισμένη αξιοπρέπεια τους και που εξεγείρονται και αυτοί με τον τρόπο τους ενάντια στην ανέχεια, σε αντίθεση με πλήθος συγκρατούμενων μας που σε κατάσταση αποσύνθεσης αποδέχονται μοιρολατρικά την ανυπαρξία τους.

Όπως εκείνη η γριά με τη μαντίλα στα μαλλιά και τη συντηρητική εμφάνιση, που είχα συναντήσει το καταχείμωνο στις 4 το πρωί έξω από το ναό της υποταγής και της εξάρτησης. Με τον τρόπο στα μάτια έκανε δουλοπρεπείς υποκλίσεις με ταχύτητα, κάνοντας ταυτόχρονα τον σταυρό της και μουρμουρίζοντας παρακλήσεις και εκκλήσεις συγχώρεσης. Φανερώνοντας έτσι την πανούκλα της αδυναμίας και της εγκατάλειψης που κυριαρχεί έξω.

Είναι αλήθεια ότι χρόνια τώρα η βιομηχανία κατασκευής ψευδο-συναισθημάτων έχει καταργήσει την έκδοση της αυτοδιάθεσης. Γι' αυτό και χρειάζεται συνεχής επαγρύπνηση και διαρκής αγώνας, ενάντια στον πληροφοριακό θόρυβο που στόχο έχει τον πλήρη έλεγχο της σκέψης από την στιγμή της γέννησής μας. Οι ηγεμόνες του κεφαλαίου και του καταναλωτισμού είναι αυτοί που κατασκευάζουν τις ειδήσεις και το θέαμα, ταυτίζοντας τα ιδανικά της ζωής μας με τους φόβους και τα κέρδη τους.

Η διεκδίκηση πηγάζει από την αυτοδιάθεση, η οποία μόνο όταν έρχεται σε ρήξη με το εξουσιαστικό κατεστημένο είναι ικανή να παράγει τις απαιτούμενες απαντήσεις, που θα μας οδηγήσουν μπροστά στις ξεχασμένες αλήθειες, που έχουν αποκρύψει επιμελώς οι κυρίαρχοι εντολείς, αποσκοπώντας στην καταδυνάστευση της ζωής μας.

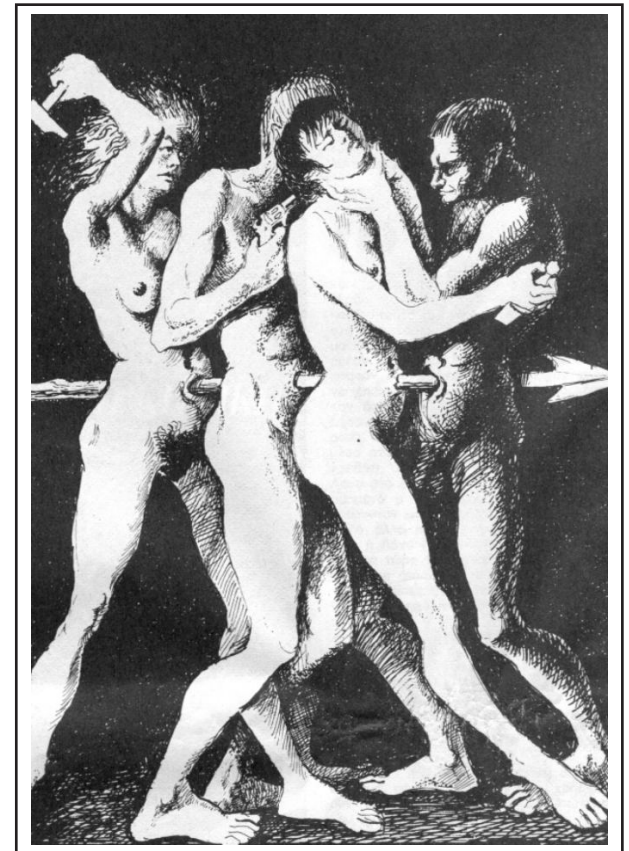
Όλα αυτά οδηγούν στο ότι δεν πάει η ακτή στο πλοίο αλλά το πλοίο στην ακτή. Και αυτό είναι μια αλήθεια που δεν μπορεί να αμφισβητήσει κανείς.

Οι ανεκπλήρωτες ανάγκες μας δημιουργούν συναισθηματικά υποκατάστατα,

τα οποία ευθύνονται και για τις αδυναμίες που κουβαλάνε οι περισσότεροι από εμάς. Οι αδυναμίες αυτές δεσμεύουν και το δικαίωμα στην επιλογή, που αντιστοιχεί στο καθένα μας, αποπλίζοντας έτσι την διάθεση για αυτόνομη αντίληψη των γεγονότων. Η παραπάνω αλυσίδα παίζει τον ρόλο ενός κατασταλτικού μηχανισμού, που στοχεύει στην ολοκληρωτική εξόντωση της άμυνας των σκλάβων, προκειμένου να παράγουν και να υπακούουν χωρίς αντιρρήσεις.

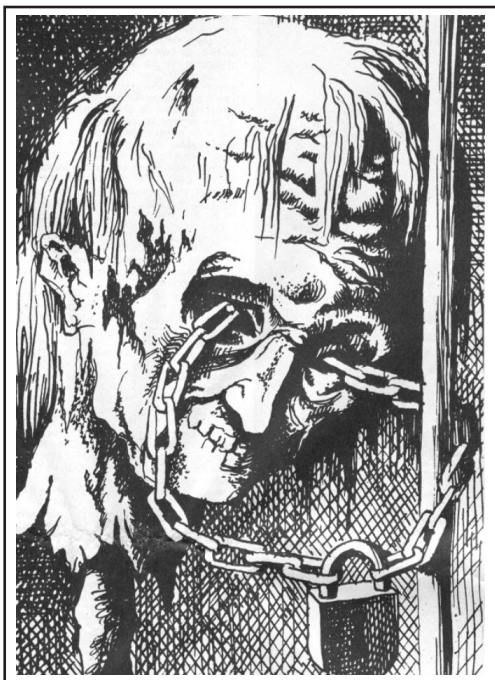
Δεν υπάρχει τρόπος διαφυγής από την σύγχρονη κόλαση της πραγματικότητας. Η συμμετοχή στην καθημερινή τραγωδία είναι η καλύτερη επαλήθευση της παράνοιας που ζούμε. Το μαρτύριο της εκβιαστικής διαβίωσης σ' έναν κόσμο γεμάτο φτώχεια, στέρηση, ανία και μιζέρια είναι το τίμημα του δικαιώματος μας στη ζωή. Ο υπέρτατος τρόμος έχει αναλάβει τον ολοκληρωτικό εκσυγχρονισμό του πλανήτη, σκοτεινιάζοντας και τις τελευταίες αναστολές. Ο φόβος έχει εγκατασταθεί μόνιμα στις μολυσμένες ψυχές μας, καθιστώντας μας όλους ανήμπορους μπροστά στον ολοκληρωτισμό αυτού του εφιάλτη. Δεν υπάρχει σωτηρία απ' τον αδυσώπητο επεκτατισμό της αρρωστημένης αυτής πορείας των κυρίαρχων εξουσιαστών.

Επιβιώνοντας μέσα σε τέτοιες συνθήκες στην επικράτεια του θανάτου, η μοναδική αντίσταση που μπορεί να μας κρατήσει ζωντανούς, είναι ο καθημερινός αγώνας ενάντια στους δήμιους, σεναριογράφους αυτού του φαύλου κύκλου.

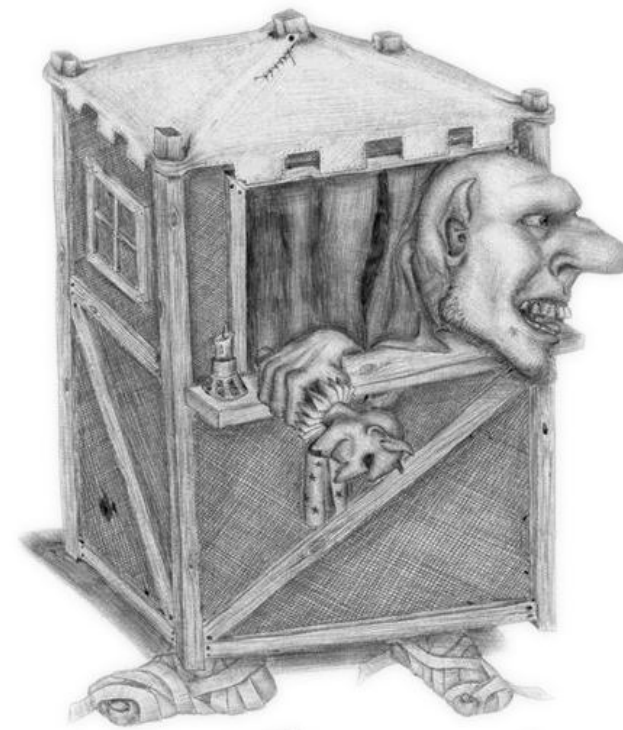

Έρχονται στιγμές που βρισκόμαστε υπόλογοι, μπροστά στο μίσος που γεννάει αυτή η ορκισμένη απελπισία για το πάθος της ελεύθερης ζωής. Είναι αυτές οι στιγμές που αποζητούμε μια αδιαπραγμάτευτη λύση απ' όλα αυτά που μας δεσμεύουν μακριά απ' την ελευθεριακή ουτοπία. Είναι αυτές οι στιγμές που πρέπει να βρίσκουμε την δύναμη να αντιστεκόμαστε στην ανήθικη ικανοποίηση της υλικής και ανούσιας ανταμοιβής, ξεπερνώντας όλες αυτές τις αδυναμίες που αποκτήσαμε μεγαλώνοντας έγκλειστοι σε κατάσταση ανασφάλειας και ολιγάρκειας.

Ναι είναι αδύνατο να αποδεχτώ τη σιχαμένη διαβίωση που μου προσφέρετε. Κοιτάτε γύρω σας, η πανούκλα της δυστυχίας μαστίζει τα σπίτια τις οικογένειες και τις καριέρες σας. Τα ανώφελα πιστεύω σας οριοθετούν τα αισθήματα και τις επιθυμίες σας. Εσείς είστε που κρατάτε τα κλειδιά της φυλακής σας. Για τη μόνη αδυναμία που μπορείτε να με κατηγορήσετε, είναι η αδυναμία να αποδεχθώ τον ανέραστο κόσμο σας.

*ΓΝΩΣΤΟΙ ΚΑΙ ΩΣ.....
Εγώ περαστικός ήμουν...
Απ' αυτή τη ζωή
Δεν είδα κάτι να μ' αρέσει
Και το ανέβαλα για αύριο
Ήμουν περαστικός
Απ' αυτή τη γειτονιά
Και απ' το σημείο αυτό
Όλοι οι δρόμοι είναι ίδιοι πανομοιότυποι
Εγώ απλώς περνούσα τυχαία
Και δεν είδα καλά
Είναι αλήθεια πως δεν κατάλαβα τίποτα
Δεν μπορώ να καταλάβω
Όλη την αναστάτωση αυτή
Αρνούμαι τα πάντα
Εγώ περαστικός ήμουν
Απ' τους φίλους, τις σχέσεις, τους έρωτες
Τις συγκεντρώσεις και
τις πορείες
Περνούσα έβλεπα και
έφευγα
Εγώ περαστικός ήμουν
Σα το λεωφορείο
Το πήρα και περίμενα
να με πάει σπίτι μου
Μετά όμως φοβήθηκα
και κατέβηκα
Ξέρεις, ο πολύς κόσμος
με φοβίζει
Η ζωή μου ένα
πέρασμα ήτανε
Φοβήθηκα και έφυγα...*

ΒΡΑΔΙΑ

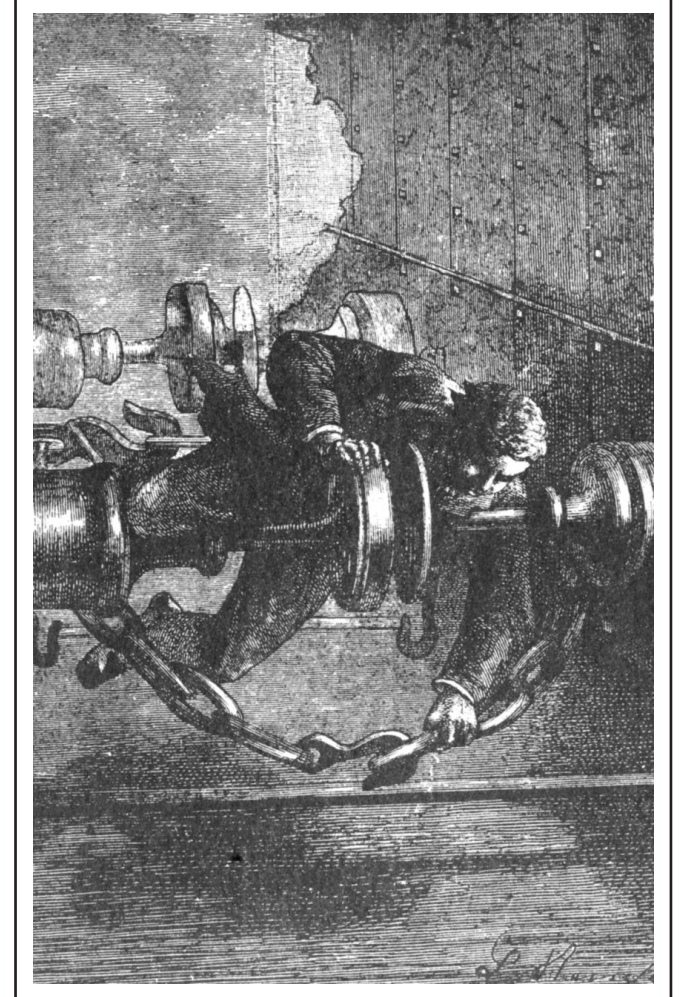

Το τέλος της την παρέα, εκτε υγρή και αλμυρή μαρίνας στην της πόλης. Είχε φρενή περιήγηση στην επικράτεια της μητρό ενός από τα παιδιά της που τους άρεσε να κάνουνε επιδιώκανε να περνούν μέσα από παρατηρώντας από κοντά γειτονίες που ήταν πολύ μακριά απ' τα μέρη που κυκλοφορούσαν οι ίδιοι. Παίρνανε μαζί τους κασέτες με αγαπημένα τραγούδια που τους υποκινούσαν να τα τραγουδάνε όλοι μαζί. Καθώς και κάποιου είδους αλκοόλ ανάλογα με την οικονομική κατάσταση της παρέας. Την συγκεκριμένη βραδιά όμως είχανε βάλει το ραδιόφωνο στους 107,7 fm στη συχνότητα του ράδιο Ουτοπία και ακούγανε τον αυτόματο κονσολιέρη που έπαιζε τις επιλογές του όλο το βράδυ. Πανκ και αντιεξουσιαστικά ελληνικά τραγούδια χωρίς μαλακισμένες διαφημίσεις ανάμεσα, τους συντρόφευαν από έναν ζωντανό αντιεξουσιαστικό σταθμό σ' όλη την διάρκεια της περιήγησής τους. Είχανε προμηθευτεί αρκετή ποσότητα μπύρας και ρακίς, ώστε να τους φτάσει όλο το βράδυ. Αισθανόταν πολύ όμορφα και δεμένα μέσα στο αυτοκίνητο με τις ελάχιστες απαιτήσεις τους να εκπληρώνονται κατά τον πιο απλό τρόπο. Η κρύα βραδιά συνοδευόταν από συχνά διαστήματα βροχής που σταδιακά όμως σταμάτησε φανερώνοντας μια μουσκεμένη και ολοφώτιστη έρημη πόλη. Ο περισσότερος κόσμος είχε κρυφτεί στα σπίτια του παραχωρώντας την διάθεση για αναζήτηση σ' αυτούς που την αποζητούσαν. Η περιήγηση συνεχιζόταν μέσα στους άδειους δρόμους και στις έρημες συνοικίες, δηλώνοντας υπακοή στα απαγορευτικά φανάρια και παρατηρώντας τα συνθήματα που στόλιζαν τους τοίχους. Η κατανάλωση του αλκοόλ είχε δημιουργήσει μια αβάσταχτη ανάγκη για κατούρημα στα μέλη της παρέας που ήταν στριμωγμένα μέσα στο μικρό ντουμανιασμένο αυτοκίνητο και με την ένταση της μουσικής στο τέρμα. Η αβάσταχτη αυτή επιθυμία έκανε τα παιδιά να θέλουν να εγκαταλείψουν για λίγο την ζέστη του αυτοκινήτου, εκμεταλλευόμενοι την περασμένη ώρα και την νέκρα των ανατολικών συνοικιών αυτό το βροχερό βράδυ. Σταμάτησαν λοιπόν το αυτοκίνητο στην πρώτη αλάνα που βρήκανε και αφήσανε τις πόρτες του ανοιχτές, για να καθαρίσει λίγο η ατμόσφαιρα εκεί μέσα από τα ντουμάνια. Παρατάχθηκαν όλοι σε διαφορετικά μέρη και ξεκούμπωσαν τα φερμουάρ τους σιγοτραγουδώντας τα τραγούδια του ραδιοφώνου που ακουγόταν μέσα από το αυτοκίνητο.

βραδιάς είχε βρει θειμένη στην ατμό σφαιρα της ανατολική πλευρά προηγηθεί μια ξέ κεντροανατολική πολης, με το αυτοκίνητο παρέας. Ήτανε μια βόλτα συχνά και κάθε φορά

διαφορετικές συνοικίες της πόλης,

Ορισμένες φορές το ξελάφρωμα από τα περιττά υγρά προκαλεί μια ασύγκριτη αισθησια ικανοποίηση. Τη συγκεκριμένη στιγμή αυτή η αγαλλίαση συνοδεύτηκε από ένα σύντομο τοπικό ψιλόβροχο που τους έκανε μούσκεμα όση ώρα κατουρούσαν, δίνοντάς τους την ευκαιρία να συμμετέχουν ενεργά και οι ίδιοι στο βρέξιμο αυτής της πόλης. Τα ζεστά κάτουρα που καταπιέζονταν τόση ώρα μέσα στην κύστη τους, έβρισκαν επιτέλους διέξοδο έξω στη βροχή δημιουργώντας ατμούς από την διαφορά θερμοκρασίας που συναντούσαν εκεί έξω. Ένας ένας επέστρεψαν σταδιακά πίσω στο αυτοκίνητο, εκτιμώντας ιδιαίτερα την στεγανότητα που τους πρόσφερε πάνω από τα κεφάλια τους. Τα αναμμένα φώτα του αυτοκινήτου εξακολουθούσαν να φωτίζουν τον άγνωστο προς το παρόν προορισμό τους. Έπειτα από αρκετή ώρα άσκοπης περιπλάνησης αποφάσισαν να κάνουν τελευταία στάση στο λιμανάκι της περιοχής. Σβήσανε το αυτοκίνητο στη μέση της έρημης μαρίνας και ανοίξανε τα παράθυρα για να αναπνεύσουν επιτέλους καθαρό αέρα. Η βροχή είχε σταματήσει εδώ και ώρα, αλλά τα σύννεφα εκεί ψηλά κάταν αδύνατη την εμφάνιση του φεγγαριού και των αστεριών, που όμως ήταν βέβαιο, ότι ήταν εκεί στη θέση τους. Ο οδηγός άνοιξε την ένταση του ραδιοφώνου στέλνοντας τις συγχορδίες έξω από τα παράθυρα, αφήνοντας έτσι ελεύθερο το τραγούδι να ταξιδέψει εκεί έξω μακριά απ' το αυτοκίνητο που τόση ώρα αυτό κρατούσε για την πάρτη του. Το αγόρι άνοιξε την πόρτα και βγήκε έξω στο λιμανάκι να βαδίσει για να ξεμουδιάσει, αναπνέοντας την καθαρή, υγρή και αλμυρή ατμόσφαιρα της θάλασσας. Απομακρύνθηκε από το αυτοκίνητο έχοντας στα αυτιά του τους ήχους που έστελνε απ' την άνω πόλη το αντιεραρχικό ραδιόφωνο του ρ. Ουτοπία. Ήτανε μια φθηνή και όμορφη βραδιά. Όλα ήταν τόσο αληθινά και υπέροχα όπως ακριβώς έπρεπε να είναι. Το επόμενο τραγούδι ξεσήκωσε τα αμετανόητα συναισθήματά του, παρακινώντας το μουδιασμένο κορμί του να ξεκινήσει έναν χαρούμενο και μοναχικό χορό κάτω από τα θλιμμένα σύννεφα της πόλης. Οι μπότες του τσαλαπατούσαν μέσα στις λάσπες κάνοντας ένα γλοιώδη θόρυβο, ενώ τα χέρια του κινιόταν δεξιά και αριστερά, παράλληλα με το κεφάλι του, ακολουθώντας τους ρυθμούς του τραγουδιού. Τ' άλλα παιδιά είχανε αράξει μέσα στο αυτοκίνητο και παρατηρούσαν την εικόνα, κάνοντας αστεία πειράγματα για τον αυθόρμητο αυτό χορό.

Με το τέλος του τραγουδιού σταμάτησε και το αγόρι τον χορό, φανερώνοντας την κούραση από το μεθύσι που τον είχε ήδη καταβάλει απ' τα τελευταία μέτρα. Λαχανιασμένος και ζαλισμένος κάθισε πάνω σε κάτι υγρά χαλίκια για να ξεποστάσει, συνειδητοποιώντας ότι μια ανακατωσούρα από το στομάχι του είχε αρχίσει να ανεβαίνει απειλητικά κατά πάνω. Αυτός προσπάθησε με εκτατικές κινήσεις του κεφαλιού να αποτρέψει αυτή την πορεία, αλλά μάταια. Τα υγρά εξακολουθούσαν να ανεβαίνουν κατά πάνω αδιαπραγμάτευτα, ψάχνοντας απελπισμένα για διέξοδο. Το αγόρι καταλαβαίνοντας ότι δε μπορεί να αντισταθεί σ' αυτή την πρόκληση έγειρε το κεφάλι του προς τα κάτω και άνοιξε το στόμα του, συναινώντας έτσι σ' αυτή την στομαχική εκκένωση. Ξέρασε γρήγορα και αθόρυβα με σύντομες σπασμωδικές κινήσεις, βγάζοντας από μέσα του όλα τα κατάλοιπα αυτής της υγρής βραδιάς. Το κεφάλι του βρήκε στήριξη στις παγωμένες του παλάμες που στηριζότανε στα διπλωμένα πόδια του.

Όταν τελείωσε, τον πλησίασε ο οδηγός της παρέας με φανερή την κατανόηση των συναισθημάτων στο βλέμμα του. Σαν μια πράξη αλληλεγγύης έβγαλε και του πρόσφερε χαρτομάντιλα, γνωρίζοντας από προσωπική πείρα ότι θα του ήταν χρήσιμα. Το αγόρι τα δέχτηκε πρόθυμα θέλοντας να σκουπίσει το ξινισμένο στόμα του. Έπειτα έγειρε το κεφάλι του πάνω στο υπέροχο μαυροκόκκινο καρό μπουφάν του για να συνέλθει και παρατήρησε για λίγο την αντανάκλαση που κάνανε τα φώτα της μαρίνας μέσα στις λάσπες. Σηκώθηκε αργά και με σταθερά βήματα κατευθύνθηκε προς το αυτοκίνητο και την παρέα που τον περιμένανε. Η βραδινή περιήγηση έφτανε στο τέλος της, αφήνοντας την νύχτα να συνεχίσει μόνη μέχρι τέλους.

LEOLO

Η μοναξιά είναι η χαρά μου
 Η μοναξιά είναι το κάστρο μου
 Εκεί έχω την καρέκλα, το τραπέζι,
 το κρεβάτι μου
 Την αύρα και τον ήλιο μου
 Όταν είμαι κάπου έξω απ την μοναξιά μου
 Είμαι σε εξορία
 Είμαι σε μια ψεύτικη χώρα

Επειδή ονειρεύομαι δεν είμαι τρελός
 Πέφτω από τη χώρα του ονείρου
 Στη θλίψη της καθημερινότητας

Έπαψα να βλέπω το ροζ χρώμα
 Το βρόμικο ροζ, το νεκρό ροζ
 Δε νιώθω πια την σάρκα μου
 Δεν είμαι πια εκεί
 Δεν έχω θέση στο κοιμητήριο
 των ζωντανών νεκρών
 Τα δάχτυλα των ποδιών μου
 Θυμίζουν ότι είμαι ακόμα εδώ

Έναςπραματευτής φωνάζει στο κενό
 Υπάρχει αρκετό αίμα σήμερα
 Για να λεκιάσει εκατό σελίδες
 Και αρκετοί να τις αγοράσουν
 Για να κατευνάσουν την λύσσα τους

Επειδή ονειρεύομαι δεν είμαι τρελός
 Επειδή την νύχτα εγκαταλείπω
 τον εαυτό μου στα όνειρα
 Πριν με βρει η μέρα

Επειδή δεν αγαπώ
 Επειδή φοβήθηκα να αγαπήσω
 Δεν ονειρεύομαι πια

Δεν ονειρεύομαι πια

Εσύ κυρά μου
 Εσύ τολμηρή μελαγχολία
 Μοναχική κραυγή τρυπιάς τη σάρκα μου
 Προσφέροντάς την στην ανία
 Με κυνηγάς τις νύχτες
 Όταν δε ξέρω πια που πάει η ζωή μου

Σε ξεπλήρωσα εκατονταπλά
 Και θα ακουμπήσω το κεφάλι μου
 Ανάμεσα σε δυο κόσμους
 Στην κοιλάδα των νικημένων

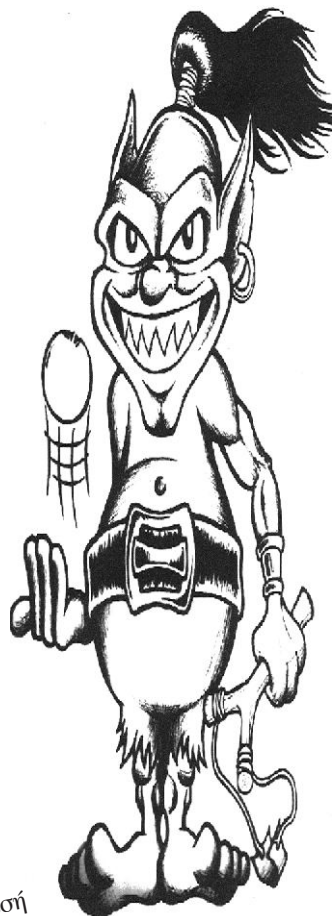
children of the revolution

Πήραν τα όπλα για
να μην τα κλείσουν
στο ίδρυμα

ΣΑΝΤΠΟΪΝΤ

Ταμπουρωμένα στο σπίτι τους στο Σαντπόιντ του Αϊντάχο παραμένουν 6 ανήλικα παιδιά, όλα αδέρφια, που σε δεκαπέντε ημέρες είδαν τον πατέρα τους να πεθαίνει και τη μητέρα τους να κλείνεται φυλακή. Τα παιδιά αρνούνται να παραδοθούν στις αρχές, που είναι υποχρεωμένες να τους βάλουν σε ειδικό ίδρυμα έως ότου αποφυλακιστεί η μητέρα τους, είναι οπλισμένα και έχουν υπό τον έλεγχό τους 27 σκυλιά σε ημιάγρια κατάσταση.

Το σπίτι είναι περικυκλωμένο από αστυνομικούς, οι οποίοι κατ' εντολήν του επικεφαλής τους δεν κάνουν καμία κίνηση, ελπίζοντας ότι κάποιες διαπραγματεύσεις που επιχειρούνται θα αποδώσουν. Μία, πάντως, σημείωσε παταγώδη αποτυχία, όταν την εμφάνισή του πάνω από την αγροικία έκανε το ελικόπτερο ενός τηλεοπτικού σταθμού. Το σπίτι αυτό δεν είχε ούτε ηλεκτρισμό ούτε θέρμανση ούτε τρεχούμενο νερό ούτε τηλέφωνο. Λεγόταν μάλιστα ότι τα παιδιά ζούσαν με σούπα από νούφαρα και νερό της λίμνης.

Τεύχος 3, Δεκέμβρης '02. Μοιράζεται χέρι με χέρι, με καμία απολύτως οικονομική συνδιαλλαγή και ουδεμία σχέση με μαγαζιά. Ευχαριστώ όσους-ες βοήθησαν.

Η πειρατεία σκοτώνει τη μουσική. Βοήθησε και συ σ' αυτό το έγκλημα